

இலங்கையின்
இனப்பிரச்சினையும்
அரசியல் யாப்புகளும்

சி.அ. யோதிலிங்கம்

குமரன் புத்தக இல்லம்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavantham.org

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் யாப்புகளும்

சி.அ. யோதிலிங்கம்
BA (Hons.), MA, Attorney-at-Law

குமரன் புத்தக இல்லம்
கொழும்பு - சென்னை
2014

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் யாப்புகளும்
சி.அ. யோதுலிங்கம்

© 2014

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது
39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6, தொ.பெ. 011 2364550, மி. அஞ்சல்: kumbhik@gmail.com
3 (12) மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது
39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6

Ilankaiyin Inappirachchinaiyum Arasiyal Yaappukalum
by S.A. Jothilingam

© 2014

Published by Kumaran Book House
39, 36th Lane, Colombo - 6, Tel: 011 2364550, E.mail: kumbhik@gmail.com
3 (12) Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.
39, 36th Lane, Colombo - 6

வெளியீட்டு எண்: 593

ISBN 978-955-659-407-2

முன்னுரை

'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் யாப்புகளும்' என்ற இச்சிறு நூல் எனது 9 வது நூலாக வெளிவருகின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்த வரை பிரித்தானியர் கைகளில் இருந்த ஆட்சி அதிகாரங்கள் யாப்புச் சீர்திருத்தங்களினூடாகவே இலங்கையர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது என்பதனாலும், இவ் யாப்பு ஏற்பாடுகள் மூலமே தமிழ் மக்களுக்கெதிரான ஒடுக்கு முறைகள் கட்டமைக்கப்பட்டன என்பதனாலும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

இலங்கையர் கைகளில் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் அனைத்து மக்களிடமும் வழங்கப்படவில்லை. மாறாக சிங்கள சமூகத்திடமே வழங்கப்பட்டது. இதனால் அதிகாரக் கைமாற்றத்தின் அளவு அதிகரிக்க அதிகரிக்க தமிழ் மக்கள் ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து அகற்றப்படும் நிலையும் அதிகரித்தது. இந்த அகற்றும் செயன்முறையை 1921ம் ஆண்டு மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் தொடக்கி வைக்க 1972ம் ஆண்டின் முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு முடித்து வைத்தது எனலாம்.

1972ம் யாப்பின் பின்னர் இலங்கை ஆட்சி அதிகாரச் கட்டமைப்பில் தமிழ் மக்களுக்கு எந்த இடமும் இருக்கவில்லை. 13வது யாப்புத் திருத்தமும், அதன் வழியான மாகாணசபை முறையும் பொருத்ததில்லாமல் செருகப்பட்டவையே. இதன் மூலம் எந்தப் பயனும் கிடைக்கப் போவதில்லை.

1978ம் ஆண்டு யாப்பு தமிழ் மக்களுக்கான அரசியல் தீர்வினைப் பொறுத்த வரை ஒரு மூடிய யாப்பாகவே உள்ளது. யாப்பில் பன்மைத் தன்மையை உருவாக்க வேண்டுமாயின் இலங்கை ஓர் ஒற்றையாட்சி அரசு, வாளேந்திய சிங்கக் கொடி, பெளத்த மதம் முதன்மை மதம் என்பவற்றில் திருத்தங்கள் தேவை. ஆனால் இதற்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையும், மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியம். இவை நடைமுறையில் சாத்தியமற்றவையாகும்.

எனவே அரசியல் யாப்பு மூடப்பட்ட நிலையில் யாப்பிற்கு வெளியே யான அரசியல் தீர்வு முயற்சிகளில் இறங்க வேண்டியுள்ளது. சர்வதேசத்தை நோக்கி நீதி கேட்க வேண்டியுள்ளது. குறைந்த பட்சம் யாப்பிற்கு வெளியே ஒரு இடைக்கால நிர்வாகம் நோக்கி பயணிப்பது போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் நலன்களை சிறிதளவிலாவது பேணுவதற்கு தற்போதைக்கு உதவலாம்.

தமிழ் அரசியல் சக்திகளும் - புலமையாளர்களும் இதனை நோக்கி கவனம் செலுத்துவார்களா?

நன்றி

'சந்திரா'

குப்பிளான், ஏழாலை

அன்புடன்

சி. அ. யோதிலிங்கம்

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	iii
அறிமுகம்	1
டொனமூர் அரசியல்யாப்பு (1931)	7
சோல்பரி யாப்பு (1947)	11
முதலாவது குடியரசு அரசியல்யாப்பு - 1972	19
2வது குடியரசு ஆட்சி யாப்பு - 1978	27
முடிவுரை	38

அறிமுகம்

அரசியல் யாப்பு என்பது ஒரு நாட்டின் ஆட்சி நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குப்படுத்தும் பிரதான சட்ட விதிகள் ஆகும். பல்வேறு சமூகங்கள் வாழ்கின்ற நாட்டில் அரசியல் யாப்பு எல்லா சமூகங்களினதும் அபிலாஷைகளைப் பேணக் கூடிய வகையில் ஒரு நடுநிலையானதாக இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகின்றது. எனினும் பின் காலனிய நாடுகளில் அரசியல் யாப்பு உண்மையாகவே நடுநிலையானதாக உள்ளதா? என்பது தொடர்பில் பலத்த சந்தேகங்கள் எழுப்பப்பட்டு வருகின்றன.

பின் காலனிய நாடுகளில் குறிப்பாக பிரித்தானியாவின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட நாடுகளில் இரு விடயங்கள் முக்கியமானதாக உள்ளன.

அதில் ஒன்று பல்வேறு வரலாறு, பண்பாடு, அரசரிமை அடையாளங்கள் என்பனவற்றுடன் வாழ்ந்த மக்களை காலனித்துவ ஆட்சி ஒன்றாக இணைத்து ஒரு நாடாக மாற்றியமையாகும். இலங்கை இந்தியா போன்ற நாடுகள் இதற்கு சிறந்த உதாரணங்களாகும்.

இலங்கையில் தமிழர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக தமக்கென தனியான அடையாளங்களுடன் அரசரிமையுடனும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். அப்பண்புகள் கவனத்தில் எடுக்கப்படாமலேயே இலங்கை என்ற நாடு உருவாக்கப்பட்டது. காலனித்துவத்திற்கு முற்பட்ட இந்தியா 500க்கும் மேற்பட்ட சிறிய அரசுகளைக் கொண்டிருந்தது. அவற்றை இணைத்தே இந்தியா என்றொரு நாட்டினை பிரித்தானியர்கள் உருவாக்கியிருந்தனர்.

இரண்டாவது, பிரித்தானியரிடம் இருந்த அரச அதிகாரங்கள் சுதேசிகளுக்கு கைமாற்றும் செயற்பாடு ஒரே நேரத்தில் நடைபெறாமல் சிறிது சிறிதாக அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்தங்கள் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்டமை ஆகும். இதனால் சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு முன்னரே குறிப்பிட்டளவு பொறுப்பாட்சி சுதேசிகளுக்கு வழங்கப்பட்டு விட்டது.

சுதந்திர அரசுகள் இவ்வரசு முறைகளை பெரியளவிற்கு மாற்றவில்லை. பழைய ஆட்சி முறையினையே தொடர்ச்சியாகப் பேண முற்பட்டன. பராளுமன்ற அரசாங்க முறை இந்த அரசுகளுக்கு பிரித்தானியாவிடமிருந்து பொறுப்பாட்சியினூடாகக் கிடைத்த ஒன்றாகும்.

இந்தியா பெரிய நாடாக இருந்தமையினால் காலனிய ஆட்சிக் காலத்திலேயே பிரதேச மட்டத்தில் ஒரு அதிகாரப் பங்கீட்டு முறை நடைமுறையில் இருந்தது. சுதந்திர ஆட்சியாளர்கள் அவற்றை மொழிவாரி மாநிலங்களாக வளர்த்துச் சென்றனர். ஆனால் இலங்கையில் அச்செயல் முறைக்கான தேவை இருந்த போதும் அது முன்னெடுக்கப்படவில்லை. இன ரீதியிலான பிரதிநிதித்துவம் மட்டும் போதும் என்ற கருத்தே நிலவியிருந்தது. இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவம், பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவமாக மாறிய போதும் இவ்விடயம் கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. இதனால் வடக்கு, கிழக்கில் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் பிரதேசம் இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களுடன் இணைக்கப்பட்டதால் முழு இலங்கையிலும் சிறுபான்மையாக்கப்பட்டனர்.

ஆட்சி அதிகார வடிவம் பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் என்ற கோட்பாட்டிற்கு இசைந்ததாக ஒற்றையாட்சி வடிவமாக முன்னெடுக்கப்பட்டது. காலனிய ஆட்சி நிரந்தரப் பெரும்பான்மை சமூகத்தினையும் நிரந்தர சிறுபான்மை சமூகங்களையும் செயற்கையாக உருவாக்கியதனால், சிறுபான்மை ஆக்கப்பட்ட சமூகங்கள் பெரும்பான்மை சமூகத்தில் தங்கி வாழும் படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் எனும் கோட்பாடு பிரான்சியப் புரட்சியுடன் அறிமுகமானதொன்றாகும். பிரான்சிய மன்னன் கொடுங்கோல் ஆட்சி நடத்தியமையினால் பெரும்பான்மை மக்களின் விருப்பப்படி ஆட்சி நடத்துதல் வேண்டும் என்பது பிரான்சியப் புரட்சியின் முக்கிய சிந்தனையாக இருந்தது.

ஜனநாயகம் என்ற கோட்பாடு சமூகங்களின் ஜனநாயகம் என்று வளர்ச்சியடைந்த இன்றைய நிலையில் பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் பல்வேறு சமூகங்கள் வாழும் நாட்டிற்குப் பொருத்தமற்றது என்ற கருத்தே அரசியல் ஆய்வாளர்களினால் இன்று வலியுறுத்தப்படுகின்றது. ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பில் சமூகங்களாகப் பங்கு கொள்ளும்

வகையிலான சமஷ்டி ஆட்சி பற்றிய சிந்தனையும் இதனாலேயே வளர்ச்சியடைந்தது.

சுவிட்சர்லாந்து, சோவியத் யூனியன் போன்ற நாடுகள் தமது அரசியல் யாப்பில் இவ்வளர்ச்சியை உள்வாங்கிக் கொண்டன. சுவிட்சர்லாந்து முழுக் கண்டன்கள், அரைக் கண்டன்கள் என்ற வகையில் பிரதேச அதிகாரங்களைக் கொடுக்க முன் வந்தது. அதேவேளை, சோவியத் யூனியன் இதன் இன்னொரு வளர்ச்சி நிலையாக சிறிய, சிறிய தேசிய இனங்களுக்கும் பிரதேச அதிகாரங்களை வழங்க முன் வந்தது. வளர்ச்சியடைந்த தேசிய இனங்களுக்கும் விரும்பினால் பிரிந்து போகும் சுயநிர்ணய உரிமையையும் வழங்கியது. மத்திய மட்டத்தில் சமஷ்டி அரசுகளின் அபிவாழைகளைப் பேணக் கூடிய வகையில் இரண்டாவது மன்றம் ஒன்றை அமைப்பதிலும் இந்நாடுகள் அக்கறை செலுத்தியிருந்தன. கூட்டும், பகிர்வும் என்ற தத்துவமே இம் முறையின் அடிநாதமாக இருந்தது. அதாவது மத்தியில் கூட்டு அதிகாரத்தினையும், மாநிலங்களில் பகிர்வு அதிகாரத்தினையும் பின்பற்ற வேண்டும் என வலியுறுத்தப்பட்டது.

பின் காலனிய நாடுகளில் இந்தியா இச்சமஷ்டிச் சிந்தனையை ஓரளவு வளர்த்துச் சென்றது. மாநிலங்கள், யூனியன் பிரதேசங்கள், பழங்குடியினரின் பகுதிகள் என இவ் அதிகாரப் பிரதேசங்கள் வளர்ந்து சென்றன. மாநிலங்கள் பெரும்பாலானவை மொழிவாரி மாநிலங்களாகவே அமைக்கப்பட்டன.

பெல்ஜியம் சமஷ்டி சிந்தனைக்கு ஒரு அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஒரு பிரதேசத்தில் செறிந்து வாழாமல் நாடெங்கும் சிதறி வாழும் சமூகங்களுக்கும் அதிகாரங்களைப் பகிரும் வகையில் சமூகங்களுக்கான அதிகாரப் பங்கீடு' என்ற சிந்தனையை அறிமுகப் படுத்தியது.

இவ்வாறு பல்வேறு சமூகப் பிரிவுகளும் ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பில் பங்குபற்றக் கூடிய சிந்தனைகள் உலகளாவிய ரீதியில் வளர்ச்சியடைந்து பரிசோதனைக்கு உட்பட்ட போதும், இலங்கை மட்டும் பழைய சிந்தனையிலேயே தற்போதும் உள்ளது. முன்னோக்கி அசைவதற்கான எந்த அறிகுறிகளையும் அதனிடம் காணவில்லை. பிராந்திய, சர்வதேச அரசியல் தமக்கு சாதகமாக இருப்பதனால் தமிழ் மக்களை அவர்களது அபிவாழைகளை தொடர்ச்சியாக ஒதுக்குவதிலும்,

அபிலாஷைகளுக்கான தளங்களைச் சிதைப்பதிலுமே அக்கறை காட்டி வருகின்றது.

இந்த ஒடுக்குதல், சிதைத்தல் முயற்சிகளுக்கு அரசியல் யாப்பு, பாராளுமன்றச் சட்டங்கள், அரசு இயந்திரங்கள் என அனைத்து வளங்களையும் பயன்படுத்த அது தவறியதில்லை. இவ்வளங்களில் பிரதானமானது அரசியல் யாப்புகளே ஆகும். ஒரு வகையில் இலங்கையில் அரசியல் யாப்பு வரலாறு என்பதே, தமிழ் மக்களை ஒடுக்கிய வரலாறு தான் எனக் குறிப்பிடலாம். இந்த வரலாற்றினைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் தமிழ் தேசிய அரசியலையும் எவரினாலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் ஆட்சியாப்புகளும்

காலனித்துவ ஆட்சி இலங்கையின் பல்வேறு அடையாளங்கள், பண்பாடுகள், தனியான அரசு மரபுகள் என்பவற்றுடன் வாழ்ந்த மக்களை இணைத்து இலங்கை முழுவதற்கும் ஒற்றையாட்சியை உருவாக்கிய போது, பல்வேறு மக்களும் அடையாளங்களுடன் ஆட்சி நடவடிக்கையில் பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்பினை வழங்கவில்லை. செயற்கையாக பலவந்த இணைப்பே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதாவது ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பில் சமூகமாக பங்குபற்றுவதற்கான அடித்தளங்களை உருவாக்கப்படவில்லை.

காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் நவீன அரசியல் முறைமையை கோல்புறாக அரசியல் சீர்திருந்தத்தினூடாக அறிமுகப்படுத்திய போது இலங்கையின் பல்லினத் தன்மையை உணர்ந்திருந்தனர். இதனால்தான் சட்டசபையில் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை அறிமுகப்படுத்தியிருந்தனர். இதனை அடுத்த கட்டத்திற்கு வளர்ந்திருக்கலாம். அதாவது இனங்களிற்கிடையே நியாயமான அதிகாரப் பங்கீடாக வளர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் அச்செயன்முறை நடைபெறவில்லை.

பெரும்பான்மையினரின் ஆதிக்கத்திற்கு இடம் கொடுக்கும் ஜனநாயகத்திலும் அதன் படியான பெரும்பான்மை ஆதிக்க நிறுவனங்களிலும் மட்டுமே கவனம் செலுத்தப்பட்டது. சமூகங்களின் ஜனநாயகம் அதன் வழி சமூகங்களின் ஜனநாயகங்களின் பங்கேற்புடனான அதிகார நிறுவனங்கள் என்பவற்றில் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை

1921 ஆண்டு மானிங் அரசியல் சீர்த்திருத்தத்தின் மூலம் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது ஏற்கனவே நிலவிய சமூக ஜனநாயகத்திற்கு வலுச்சேர்க்கக் கூடிய பிரதிநிதித்துவ சமனிலையைக் குழப்பியது. பெரும்பான்மை ஜனநாயகச் சிந்தனை செயற்படுவதற்கான அடித்தளத்தை உருவாக்கியது.

பெரும்பான்மை ஜனநாயகத்தினால் ஏற்பட்ட முதற் தாக்கத்தினை டொனமூர் அரசியல் யாப்பில் தெளிவாக அவதானிக்க முடிந்தது. இவ் யாப்பில் முழுமையான பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு பெரும்பான்மையினரின் ஜனநாயகத்திற்கு முழுவடிவம் கொடுக்கப்பட்டது. இதனை அதிகார ரீதியாக வலுப்படுத்தும் வகையில் குறிப்பிடத்தக்களவு பொறுப்பாட்சியும் வழங்கப்பட்டது. அப்பொறுப்பாட்சி பெரும்பான்மையினரின் ஜனநாயகத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அதிகார நிறுவனங்களிடமே வழங்கப்பட்டது. இலங்கைத்தீவு தங்களுக்கே உரியது என்பது சிங்களத்துவ சக்திகளின் அடிப்படை நிலைப்பாடாகும். இதன்படி ஏனைய இனங்கள் இந்நாட்டில் விரும்பினால் வாழ்ந்து விட்டுப் போகலாம். ஆனால் ஆட்சி அதிகாரத்தில் எந்தவித பங்கும் கேட்கக்கூடாது.

நிரந்தரப் பெரும்பான்மையும் நிரந்தரச் சிறுபான்மையும் இலங்கையில் உள்ள நிலையில் எண்ணிக்கை அடிப்படையிலான பெரும்பான்மை வாதம் சிங்களத்துவ சக்திகளின் நிலைப்பாட்டிற்கு வலுச்சேர்த்து ஏனைய இனங்களை ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து அந்நியப்படுத்தியது. இதன் மூலம் ஜனநாயகச் செயற்பாடுகளுக்கூடாகக்கூட தேசிய இனங்கள் மீது ஒடுக்கு முறைகளை மேற்கொள்ளலாம் என்பதற்கு இலங்கை முன்னுதாரணமாகியது.

பெரும்பான்மை ஜனநாயகத்தையும், அதன் வழியான பொறுப்பாட்சியையும் வழங்கிய போது, அதற்குச் சமாந்தரமாக ஏனைய இனங்கள் அதிகாரக் கட்டமைப்பில் பங்குபற்றுவதற்கான அதிகாரப்பங்கீட்டு வடிவத்தையும் வழங்கியிருக்கலாம். ஏற்கனவே இதற்கான கோரிக்கை தமிழ் மக்களிடமிருந்து எழாவிட்டாலும் கண்டிய சிங்கள மக்களிடமிருந்து எழுந்தது. டொனமூர் குழுவினர் முன்னிலையில் அவர்கள் அக்கோரிக்கையினை முன்வைத்திருந்தனர்.

இலங்கையைக் கண்டியப் பிரதேசம், வடகிழக்குப் பிரதேசம் என மூன்று அலகுகளால் பிரித்து சமஷ்டி ஆட்சியை உருவாக்க வேண்டும்

என்பது கண்டிய மக்களது கோரிக்கையாக இருந்தது. டொனமூர் குழுவினரும் ஆரம்பத்தில் மாகாணசபை முறையினை ஏற்றிருந்தனர் என்றே டொனமூர் அறிக்கை கூறுகின்றது. எனினும் பின்னர் கரையோரச் சிங்களத் தலைவர்களின் எதிர்ப்பினால் மாகாணங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பங்கிடும் முறை கைவிடப்பட்டது. தமிழ்த் தலைவர்களும் சமவாய்ப்புக் கோரிக்கை ஏற்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையினால் சமஷ்டிக் கோரிக்கையினை வற்புறுத்தவில்லை. சமஷ்டி ஆட்சி முறை அமுல்படுத்தப்படுமாயின் கொழும்பில் தமிழ் மக்கள் பாதிக்கப்படலாம் என்ற அச்சம் அவர்களுக்கு இருந்தது.

டொனமூர் அரசியல்யாப்பு [1931]

சிங்களத்தவர்கள் டொனமூர் யாப்பின் மூலம் வழங்கப்பட்ட குறிக்கப் பட்டளவு பொறுப்பாட்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டே சிங்கள ஆட்சி உருவாக்கத்திற்கான முயற்சிகளில் இறங்கினர். நிறுவனங்கள், பொதுக் கொள்கை உருவாக்கம், அடையாளம் என்பவற்றின் மூலம் அது வெளிப்படுத்தப்பட்டது. நிர்வாகக் குழுக்கள், அரசாங்கசபை, அமைச்சரவை என்பவற்றிற்கு முழுச் சிங்களத் தன்மை கொடுக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இந்நிறுவனங்களில் அங்கத்துவம் வகித்த தமிழர் உட்பட ஏனைய இனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கு மிகச் சிறுபான்மையாக இருந்தமையால் கதிரைகளுக்குச் சமையாக இருந்தார்களே தவிர தீர்மானம் எடுக்கும் செயல்முறையில் எந்தவித தாக்கத்தினையும் செலுத்த அவர்களால் முடியவில்லை. தமிழர் உட்பட ஏனைய இனங்களுக்கு எதிராக பல தீர்மானங்கள் எடுக்கப்பட்ட போது அவர்கள் எதுவும் செய்யமுடியாத நிலையில் இருந்தனர்.

தமிழர் உட்பட ஏனைய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அமைச்சர்களாக வருவதற்கு பெரும்பான்மை இனத்தின் தயவில் தங்கிருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இது ஒரு வகையில் இரந்து நிற்கும் பிச்சைக்காரர்களின் நிலையை ஒத்திருந்தது. முதலாவது அரசாங்க சபைக் காலத்தில் பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள் தயவு பண்ணியதால் தமிழ், முஸ்லீம் இனத்தைச் சேர்ந்த இருவர் மந்திரிகளாக வர வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் இரண்டாவது அரசாங்க சபைக் காலத்தில் இத்தயவு கிடைக்காததினால் ஏனைய இனத்தவர்கள் எவரும் மந்திரிகளாக வர வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. அப்போது உருவாக்கப்பட்ட மந்திரிசபை தனிச் சிங்கள மந்திரிசபையாகவே இருந்தது. ஒருமித்த கருத்தினடிப்படையில் அரசியல் சீர்த்திருத்தக் கோரிக்கையை முன்வைப்பதற்கு ஏதுவாகவே தனிச் சிங்கள மந்திரிசபை அமைக்கப்பட்டது என இதற்கு விளக்கம்

கொடுக்கப்பட்டது. வரையறுக்கப்பட்ட ஆட்சிப்பொறுப்பு வழங்கப்பட்ட காலத்திலேயே ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து, தமிழர்களை ஒதுக்கி விடுவதற்கு துணிந்திருந்தார்கள் என்பதையே இச்செயற்பாடு காட்டியது.

மறுபக்கத்தில் பெரும்பான்மைச் சமூகத்திடம் குறிக்கப்பட்ட பொறுப்பாட்சி வழங்கிய அதிகாரத்தின் மூலம் பொதுக் கொள்கை உருவாக்கத்திலும் சிங்களமயவாக்கல் மேற்க்கொள்ளப்பட்டது. பெரும்பான்மை இனமல்லாத ஏனைய இனங்களின் அபிலாஷைகளைப் பாதிக்கும் வகையில் பௌத்த விகாரை தேவாலாயச் சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்பட்ட போதும் இக்காலத்தில் மேற்க்கொள்ளப்பட்ட சிங்கள மயமாக்கலினால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், இலங்கையில் வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் மக்களேயாவர். போக்குவரத்துச் சட்டம், நெற்காணிச் சட்டம், மீன்பிடிச் சட்டம் என்பன இவர்களுக்கு எதிராக நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் அரசு உத்தியோகத்தர்களாக இருந்தவர்கள் பலரும், திடீரென வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டனர். டொனமூர் காலம் முழுவதும் இவ்வாறான பல நடவடிக்கைகள் இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கு எதிராக மேற்க்கொள்ளப்பட்டன.

இப் பாராபட்ச நடவடிக்கைகளினால்தான் 1939 ஆம் ஆண்டு இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் மக்களின் அபிலாஷைகளை முன்னெடுப்பதற்காக நேருவின் ஆலோசனையின் பேரில் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது.

அதே நேரம் தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பினைச் சிதைக்கும் வகையில் தமிழர் தாயகப் பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை உருவாக்கப்படுவதற்கான அத்திவாரங்களும் இக்காலத்தில்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1944ம் ஆண்டு அப்போது விவசாய அமைச்சராக இருந்த எஸ். சேனாநாயக்காவினால் அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள தமிழ்பேசும் மக்களின் பட்டிப்பளை என்ற பாரம்பரிய பிரதேசத்தில் முதலாவது சிங்களக்குடியேற்றமான கல்லோயா அபிவிருத்தித்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது.

இத்திட்டம் விவசாய அபிவிருத்திட்டம் என்ற பேரில் உருவாக்கப்பட்டாலும் இதில் விவசாயத்துடன் தொடர்பில்லாத தென்இலங்கை சிங்கள மக்கள் குடியேறுவதற்கு ஊக்குவித்த அளவிற்கு தமிழ், முஸ்லீம் மக்கள் ஊக்குவிக்கப்படவில்லை. விவசாய அமைச்சின்

அனைத்து வளங்களும் சிங்கள மக்களை குடியேற்றுவதற்கு பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆட்களைத் திரட்டுவதற்கு பொது நிர்வாக அமைச்சு போதியளவு ஒத்துழைப்புகளை வழங்கியிருந்தது.

இவற்றினை விட வர்த்தகம், நிர்வாகம், விவசாயம், கல்விமேம்பாடு, சுகாதாரம் என்பவற்றிலும் தமிழர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். பெரும்பான்மைச் சமூகத்திடம் பொறுப்புகளை வழங்குமிடத்து இந்நிலை ஏற்படும் என்று தமிழ்த் தலைவர்கள் ஏற்கனவே சுட்டிக் காட்டியிருந்தனர். ஆனால் டொனமூர் குழுவினரோ பிரதிநிதித்துவ அதிகரிப்பும், நிர்வாகக் குழு அங்கத்துவமும், தேசாதிபதியிடம் இருந்த ஒதுக்கு அதிகாரங்களும் பாரபட்சத்தினைத் தீர்த்துவிடும் எனக் கருதினர். ஆனால் நடைமுறையில் இவை எதுவுமே இடம்பெறவில்லை.

பிரதிநிதித்துவ அதிகரிப்பு ஒருபோதுமே தீர்மானங்கள் மீது தாக்கம் செலுத்தும் வகையில் அதிகரிக்கப்படவில்லை. இக்குறைபாடு இருந்த நிலையில் நிர்வாகக் குழுக்களில் தமிழர்கள் அங்கம் வகித்த போதும் அங்கு பெயருக்குப் பிரதிநிதிகள் இருந்தார்களே தவிர அவர்களால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

தேசாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்ட ஒதுக்கு அதிகாரங்கள் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான பாராபட்சங்களைத் தடுக்க உதவும் என நம்பப்பட்டது. தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான சட்டங்கள், தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்படும் போது இவ் ஒதுக்கு அதிகாரத்தினைப் பயன்படுத்தி தேசாதிபதி அதனைத் தடுத்துவிடலாம் எனக் கூறப்பட்டது. ஆனால், அரசியல் காரணங்களுக்காக அவ் அதிகாரங்களைப் பிரயோகிக்க தேசாதிபதி விரும்பவில்லை. இதனால் டொனமூர் காலத்தில் தேசாதிபதியின் இவ் அதிகாரங்கள் நடைமுறையில் பெயரளவு அதிகாரங்களாகவே இருந்தன.

சிங்களத் தரப்பில் ஆதிக்கம் செலுத்திய தமக்கு சார்பான சக்திகளை ஆங்கிலேயே ஆட்சியாளர்கள் அரசியல் ரீதியாகப் பலவீனப்படுத்த அன்று விரும்பியிருக்கவில்லை. அதேவேளை எதிர்காலத்தில் இதனால் ஏற்படும் பாரதூரத் தன்மையையும் அவர்கள் பெரிதாகப் பார்க்கவில்லை.

பிரதிநிதித்துவ சமனிலையில் தமிழ்த்தரப்பு பெரும்பான்மை இனத்தின் மேலான நிலையை இல்லாமற் செய்வதன் மூலம் பாராபட்சப் போக்கிற்கு முடிவு கட்டலாம் எனக் கருதியது. இதனாலேயே 50:50 என்ற கோரிக்கையினை முன்வைத்தது. பிரதிநிதித்துவ விடயத்தில்

50% பெரும்பான்மை இனத்திற்கு வழங்கப்பட்டால் ஏனைய 50% ஏனைய சிறுபான்மையினங்கள் அனைத்திற்கும் சேர்த்து வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதே இக்கோரிக்கையின் அர்த்தமாகும்.

இக்கோரிக்கை பற்றி பல்வேறு கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டாலும், இதன் உண்மையான இலக்கு பெரும்பான்மை சமூகத்திற்குள்ள தனியாகச் சட்டமியற்றும் ஆற்றலை இல்லாதொழிப்பதே யாகும்.

சோல்பரி யாப்பு [1947]

சோல்பரி யாப்பின் மூலம் இலங்கைக்கு முழுமையான பொறுப்பாட்சி வழங்கப்பட்டது. முன்னரைப் போல பெரும்பான்மை ஜனநாயகத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அதிகார நிறுவனங்களிடமே இப்பொறுப்பாட்சி ஒப்படைக்கப்பட்டது. இது முன்னைய புறக்கணிப்புகளுக்கு முழுமையான வடிவமொன்றினைக் கொடுத்ததாகவே இருந்தது.

பெரும்பான்மைச் சமூகத்தின் தனியான சட்டமியற்றும் ஆற்றலை இல்லாதொழிக்க வேண்டும் என்பதற்காக சோல்பரிக் குழுவினர் முன்னிலையில் தமிழ்த் தரப்பினர் 50:50 கோரிக்கையினை முன் வைத்தனர். தமிழ்த் தரப்பின் முறைபாடுகளை சோல்பரிக் குழுவினர் அனுதாபத்துடன் கேட்டபோதும் 50:50 கோரிக்கையினை ஏற்க வில்லை. அது நடைமுறையில் பொருத்தமற்றது என்பதே அவர்களது கருத்தாக விருந்தது. எனினும் தமிழ் தரப்பின் கவலைகளைப் போக்குவதற்கு 29வது பிரிவு, கோமறைக் கழகத்திற்கு மேன்முறையீடு, அரசியல் யாப்பினைத் திருத்துவதற்கு 2/3 பெரும்பான்மை என்பவற்றைச் சிபார்சு செய்தனர். முழுமையான பொறுப்பாட்சி வழங்கப்படுவதால், ஆங்கிலேயே ஆட்சியாளர்களிடம் ஒதுக்கு அதிகாரங்களை வைத்திருக்க முடியாது என்பதனாலேயே இவ்வாறான சிபார்சுகளை முன்வைத்தனர்.

அரசியல் யாப்பின் 29வது பிரிவு தமிழர்களுக்கு எதிரான சட்டமியற்றலைத் தடுக்கும் என்பது சோல்பரிக் குழுவினரின் நம்பிக்கையாக இருந்தது. எனினும் சட்டம் 29வது பிரிவினை மீறியுள்ளதா? என்பதனைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் நீதிமன்றத்திடம் விடப்பட்டிருந்தது. உள்ளூர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பில் அதிர்ப்தியுற்றவர்கள் பிரித்தானிய உச்ச நீதிமன்றமான கோமறைக் கழகத்திற்கு மேன்முறையீடு செய்யும் உரிமையிருந்தது.

இவற்றையும் மீறி அரசியல் யாப்பினைத் திருத்தும் முயற்சியில் பெரும்பான்மைச் சமூகம் ஈடுபட்டால் 2/3 பெரும்பான்மை அதனைத்

தடுக்கும் என்பது அவர்களது கருத்தாகவிருந்தது. தேர்தல் தொகுதி ஒதுக்கீடுகளின் படி 1/3 பகுதிக்கு மேற்பட்ட ஆசனங்கள் பெரும் பான்மைச் சமூகம் அல்லாத ஏனைய சமூகங்களுக்கு கிடைக்கும் என்றும் அது பெரும்பான்மைச் சமூகங்களின் அத்துமீறலைத் தடுக்கும் என்றும் அவர்கள் கருதினர்.

தேர்தல் தொகுதி ஒதுக்கீடுகள் பற்றிய மந்திரிசபை நகல் திட்டத் திணை அப்படியே உள்வாங்கி சோல்பரிக்குழுவினர் 95 தெரிவு செய்யப்பட்ட ஆசனங்களில் 37 வரையான ஆசனங்கள் ஏனைய சமூகங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்றே எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆனால் 1947ம் ஆண்டு தேர்தலின் போது 26 ஆசனங்களே ஏனைய இனங்களுக்குக் கிடைத்தன. அதுவும் 1948ம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்துடன் இந்தியவம்சாளியினருக்கு வாக்குரிமை இல்லாமல் போக அவை 19 ஆசனங்களாகக் குறைந்தன.

தமிழ் மக்களுடன் அரசியல் யாப்பு மேற்கொண்ட சமூக ஒப்பந்த மாக கருதப்பட்ட 29வது பிரிவும் நாளவடைவில் பயனற்றுப் போனது. சோல்பரி யாப்பு நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்பட்டு அடுத்த வருடமே பிரஜாவுரிமை சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட போது இலங்கை நீதி மன்றங்களுடன் கோமறைக் கழகமும் அவர்களைக் கைவிட்டிருந்தது. தனிச் சிங்களச் சட்டத்தின் போது கோமறைக் கழகம் தமிழ் மக்களிற்கு சார்பாக நின்றபோதும் நடைமுறைப் பயன் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. தொடர்ந்து ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்த அமுலாக்கச் சட்டம் (1967), உயர் கல்வியில் தரப்படுத்தல் (1970) என்பன கொண்டு வரப்பட்ட போது இப்பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் எந்தக் குறுக்கீடுகளையும் செய்யும் அளவிற்கு வலிமை வாய்ந்தனவாக இருக்கவில்லை. இவை எல்லா வற்றிற்கும் காரணம் தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தின் ஆதிக்கத்தில் இயங்கும் அரசின் பொறுப்பில் விடப்பட்டமையே ஆகும்.

பொறுப்பாட்சி முழுமையாகத் தங்கள் கைகளில் கிடைத்ததும் பிரதானமாக மூன்று செயற்பாடுகளில் பெரும்பான்மைச் சமூக ஆட்சி யாளர்கள் இறங்கினர். அரசநிர்வாகத்தை முழுமையாகச் சிங்கள மயமாக்குதல், அரச அடையாளத்தினைச் சிங்களமயமாக்குதல், தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பினைச் சிதைக்கும் வகையில் தமிழர் தாயகப்

பிரதேசங்களில் சிங்கள குடியேற்றங்களை உருவாக்குதல் என்பனவே அவையாகும்.

அரச நிர்வாகத்தினைச் சிங்கள மயமாக்கும் பணி 1956ம் ஆண்டின் தனிச்சிங்களச் சட்டத்துடன் முடுக்கிவிடப்பட்டது. அரச நிர்வாகத்திற்கு சிங்கள அடையாளம் கொடுக்கப்பட்டவுடன் தமிழ்மக்கள் அரச நிர்வாகத்திலிருந்து புறக்கணிக்கப்பட்டனர். தமிழர் தாயகத்தில் பலவந்தமாக சிங்கள திணிப்பை கொண்டு வருவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அரச ஊழியர்களுக்கு சிங்கள மொழித்தகுதி கட்டாயமாக்கப்பட்டதுடன், பதவியுயர்வுகளுக்கும், இத்தகுதி நிபந்தனையாக்கப்பட்டது.

அரசின் அடையாளம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்ற பிரச்சினை தேசிய கொடிப் பிரச்சினையில் 1950ம் ஆண்டே உருவாகிவிட்டது. பெரும்பான்மைச் சமூகத்துடன் சமத்துவமான வாய்ப்பு தமிழ் மக்களுக்குத் தேசியக் கொடியில் வழங்கப்படவில்லை. இது தொடர்பில் ஏனைய இனங்கள் அதிருப்தியைத் தெரிவித்திருந்த போதும் அவை கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. சிங்கள மக்களின் குறியீடான வானேந்திய சிங்கம் இலங்கை அரசின் இறைமையைக் குறிக்கும் முக்கிய அடையாளமாக முன்வைக்கப்பட்ட போது இவ் இறைமைக்குள் ஏனைய இனங்களும் உள்ளடங்கும் வகையில் அவற்றின் அடையாளங்களை சிங்கத்திற்குள் உருவாக்குங்கள் எனக் கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது. அவை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. சிங்கத்திற்கு வெளியேதான் தமிழ், முஸ்லீம் மக்களைக் குறிப்பதற்கு இருகோடுகள் இடப்பட்டன. இது இலங்கையின் இறையாண்மைக்கு வெளியேதான் தமிழ், முஸ்லீம் இனங்கள் உள்ளதை வெளிக்காட்டியிருந்தன. தமிழ், முஸ்லீம் மக்களுக்கு வழங்கிய இருகோடுகள் கூட என்றைக்கும் அவர்கள் இணைந்து கொள்ளாத வகையில் சமாந்தரக் கோடுகளாக இடப்பட்டன.

1972 ஆம் ஆண்டு 1வது குடியரசு யாப்பின் மூலம் தேசியக் கொடி சீர்த்திருத்தத்திற்குள்ளான போது பௌத்த மத அடையாளங்களுக்கும் தேசிய கொடியில் இடங் கொடுக்கப்பட்டது. தேசியக் கொடி சீர்த்திருத்தத் திற்கு உள்ளான போது நான்கு மூலைகளிலும் பௌத்த மதத்தைக் குறிக்கும் வகையில் அரச இலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இதுவும் சிங்கள மொழி அரச கரும மொழி, பௌத்த மதம் முதன்மை

மதம் என்கின்ற ஏற்பாடுகளும் இணைந்து அரசிற்கு சிங்கள பெளத்த அடையாளத்தினை பூரணமாகக் கொடுத்தன.

அதேவேளை தமிழ் மக்கள் ஒரு வலிமையான சமூகமாக இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பினை சிதைக்கும் வகையில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள் தமிழர் தாயகத்தில் இக் காலகட்டத்தில் தான் அதிகளவில் உருவாக்கப்பட்டன.

குடியேற்ற நடவடிக்கைகளின் போது திருக்கோணமலை மாவட்டத்திலேயே அதிக கவனஞ் செலுத்தப்பட்டது. தமிழர் தாயகத்தின் நிலத் தொடர்ச்சியை சிதைப்பது, கேந்திர முக்கித்துவம் வாய்ந்த திருக்கோணமலைத் துறைமுகத்தினை சிங்கள ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வருவது என்பன இதன் பிரதான இலக்குகளாக இருந்தன. அல்லைத் திட்டம், கந்தளாய் திட்டம், மொறவேவாத் திட்டம், மாகதிவுல்வெவத் திட்டம், பதவியாத்திட்டம் என்பன இம்மாவட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்ட முக்கிய குடியேற்றத் திட்டங்களாகும். திருக்கோணமலை மாவட்டத்தை ஒரு வில் போல வளைத்து இவை மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இக்குடியேற்றத் திட்டங்களுக்கு தென்னிலங்கைச் சிங்களப் பிரதேசங்களிலிருந்து சிங்கள மக்கள் அனைத்து வசதிகளோடும் அழைத்து வரப்பட்டு குடியேற்றப்பட்டனர். அதேவேளை தமிழ் மக்களை இங்கு குடியேற்றுவதில் பெரியளவிற்கு அக்கறை எதுவும் காட்டப்படவில்லை. 1977 ஆம் ஆண்டு நீண்ட வால் போலவிருக்கும் இக்குடியேற்றங்களை இணைத்து சேருவிட எனப்படும் சிங்கள மக்களை பெரும்பான்மை யாகக் கொண்ட தேர்தல் தொகுதி உருவாக்கப்பட்டது. காலப்போக்கில் இக்குடியேற்றங்களை வலுப்படுத்தும் வகையில் இவ்விடங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பிரதேச சபைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. குடியேற்றப் பிரதேசங்களுக்கு சிங்களப் பெயர்களும் இடப்பட்டன.

இவ்வாறு திட்டமிட்டு அப்பிரதேசத்திற்கு உரியவர்களல்லாத குடித்தொகை கூட்டப்பட்டதால், மாவட்டத்தின் இன விகிதாசாரம் செயற்கையாக மாற்றமடைந்தது. இது தமிழ் மக்களைப் பலவீனப் படுத்தியது. தொடர்ந்து போர் அழிவும், மக்களின் இடப் பெயர்வுகளும், அவர்களின் மண்ணிலிருந்தே அவர்களை அந்நியமாக்கியது. 1978 ஆம் ஆண்டு 2வது குடியரசு யாப்பின் மூலம் தேர்தல் அலகாக மாவட்ட மட்டம் உருவாக்கப்பட்ட போது, தமிழ் மக்களின் அரசியல் வலிமை மேலும் பலவீனமாகியது.

திருகோணமலை மாவட்டத்திற்கு அப்பால் அம்பாறை மாவட்டத்தில் கல்லோயா திட்டமும், வவுனியா மாவட்டத்தில் வவுனியா தெற்கு குடியேற்றத்திட்டமும் இக் காலத்திலேயே வளர்ச்சியுற்றன. கல்லோயா திட்டம் டொனமூர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட போதும் சோல்பரிக் காலத்திலேயே மக்கள் அங்கு குடியேற்றப்பட்டனர்.

தேர்தல் தொகுதி சீர்த்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்ட இக்குடியேற்றத்திட்டத்தினை மையமாக வைத்து அம்பாறை சிங்கள தேர்தல் தொகுதி உருவாக்கப்பட்டது. அம்பாறை, சேருவல ஆகிய இவ்விரண்டு தேர்தல் தொகுதிகளும் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் உருவாக்கப்பட்டவையாகும். சுதந்திரத்திற்கு முன்னர் (1948) சிங்களத்தொகுதி எதுவும் கிழக்கில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அம்பாறை மாவட்டம் 1961 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலிருந்து அதன் தெற்குப் பிரதேசத்தைப் பிரித்து உருவாக்கப்பட்ட போது இக்குடியேற்ற பிரதேசத்தை உள்ளடக்கிய அம்பாறை நகரப் பிரதேசமே புதிய மாவட்டத்தின் தலைநகராக்கப்பட்டது. இம்மாவட்டத்திலும், தமிழ் பேசுகின்ற மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்கின்ற போதும் அனைத்து நிர்வாக செயற்பாடுகளும் சிங்கள மொழியிலேயே இடம்பெறுகின்றன. பிற்காலத்தில் அம்பாறை என்ற பெயரையே 'திகாமடுல்ல' என்ற சிங்களப் பெயராக மாற்றியிருந்தனர். இக் குடியேற்றங்களும் அதன் அடிப்படையில் அமைந்த தேர்தல் தொகுதிகளும் இயல்பான மக்கள் செறிவு வளர்ச்சியினாலோ, அல்லது இயல்பான மக்கள் இடம்பெயர்வுடனோ உருவாக்கப்படவில்லை. மாறாக திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றங்கள் மூலமே உருவாக்கப்பட்டன.

ஒரு பக்கத்தில் திட்டமிட்ட வளர்ச்சியினால், சிங்களச் செறிவு கிழக்கில் அதிகரிக்க, இயல்பான வளர்ச்சியினால் முஸ்லீம் செறிவும் கிழக்கில் அதிகரிக்க, தமிழ் மக்களின் சனச்செறிவு மாத்திரம் திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களினாலும், போர் அழிவுகளினாலும், பலவந்த இடப் பெயர்வினாலும் குறைந்தது. சிங்கள குடியேற்றங்கள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அருகிலுள்ள தமிழ்க் கிராம மக்களும் அச்சத்தினாலும் அழிவினாலும் வெளியேறி இருந்தனர். இதுவும் சனச்செறிவு குறைவிற்கு காரணமாக அமைந்தது. கிழக்கின் இம் மோசமான ஒடுக்குமுறையினைப் புரிந்து கொள்ளாமல் தேசிய இனப்பிரச்சினையை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வது கடினமானது.

திட்டமிட்ட விவசாயக் குடியேற்றங்களுக்கு அப்பால் சட்ட விரோத விவசாயக் குடியேற்றங்கள், வியாபாரக் குடியேற்றங்கள், மீன்பிடிக் குடியேற்றங்கள், கைத்தொழில்க் குடியேற்றங்கள், புனித பிரதேசக் குடியேற்றங்கள், முப்படைப் பண்ணைகளுக்கான குடியேற்றங்கள், சிங்கள மாவட்டப் பிரதேசங்களை தமிழ் மாவட்டங்களுடன் இணைத்தல் என்பவற்றின் மூலமாகவும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இம்மாதிரியான குடியேற்றங்களும், திருகோணமலை மாவட்டத்திலேயே அதிகமாக மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இக்குடியேற்றங்களை உருவாக்கும் போது கையாண்ட தந்து ரோபாயங்களும் இங்கு முக்கியமானவையாகும். இக் குடியேற்றங்கள் நீர்ப்பாசன வசதியுள்ள இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டதோடு அருகிலுள்ள சிங்களப் பிரதேசங்களுடன் போக்குவரத்துச் செய்யக் கூடியதாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

வவுனியா மாவட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டங்களை மையமாக வைத்து வவுனியா தெற்கு சிங்கள உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவு உருவாக்கப்பட்டது. அதே வேளை மன்னார் மாவட்டத்திலும் சிறியளவில் குடியேற்றம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. கொண்டச்சி மரமுந்திரிகை செய்கைக்கான குடியேற்றம் இதற்கு உதாரணமாகும்.

தமிழர்களின் அரசியலுணர்வு வளர்ச்சி (1972 ஆம் ஆண்டு யாப்புவரை)

1833 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்பட்ட கோல்புறுக் அரசியல் சீர்த்திருத்தத் துடனேயே இலங்கைத் தமிழர்களின் நவீன அரசியல் ஆரம்பமாகின்றது. 1921 வரை தமிழர்கள் பண்பாட்டுத் தளத்தில் தமிழர் என்ற அடையாளத்தையும் அரசியல் தளத்தில் இலங்கையர் என்ற அடையாளத்தையும் முன்னெடுத்திருந்தனர். அதாவது தமிழர்களாகவும், இலங்கையர்களாகவும் வாழ முற்பட்டிருந்தனர்.

1921 ஆம் ஆண்டு இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கத்தின் போது எழுத்து மூலமாக செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தை சிங்களத் தலைவர்கள் நிராகரித்ததினால் அரசியல் தளத்திலும், தமிழர்கள் என்ற அடையாளத்தை முன்னெடுக்கத் தொடங்கினர். இம் முன்னெடுப்புடன்

தமிழர்களின் இன வழி அரசியலும் ஆரம்பமாகி வளரத் தொடங்கியது. அரசியல் வளர்ச்சிக் கட்டமும் இரண்டாவது கட்டத்திற்கு சென்றது.

தமிழர்களின் இனவழி அரசியலை இலங்கைக்கான சுதந்திர இயக்கத்தை உருவாக்கி அதன் முதலாவது தலைவராகப் பதவிவகித்த சேர்.பொன். அருணாசலம் ஆரம்பித்து வைத்தாலும், அதனை ஒரு கட்டம் வரை வளர்த்தெடுத்தவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலமே ஆவார். இக்கட்டம் 1921 லிருந்து 1949 வரை நிலைத்திருந்தது. இலங்கை ஒற்றையாட்சி அமைப்பினை ஏற்றுக் கொண்டு அவ்வாட்சி அமைப்பில் தமிழர்களுக்கு சமவாய்ப்பினைக் கோருவதே இக்காலகட்டத்தின் தமிழ் அரசியலாக இருந்தது. இக்கோரிக்கை 50 : 50 என்ற வடிவமாக டொனமூர் அரசாங்க காலத்தில் 1936 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்கள மந்திரி சபை அமைக்கப்பட்டதனைத் தொடர்ந்து எழுச்சி அடைந்தது.

1947 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் மூலம் பெரும்பான்மைச் சமூகத்திடம் முழுமையான ஆட்சி அதிகாரம் சென்றடைந்தது. அதற்கேற்ற வகையில் பிரித்தானிய மாதிரி பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையும், முதல்முதலாக இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பெயரளவு அதிகாரங்களை மட்டுமே பிரித்தானிய அரசு தன்னிடம் வைத்திருந்தது.

பெரும்பான்மைச் சமூகத்திடம் ஆட்சி அதிகாரம் சென்றதனைத் தொடர்ந்து ஒற்றையாட்சி அமைப்புக்குள் தீர்வு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையினைத் தமிழர்கள் இழந்தனர். இதனால் தமிழர் தாயகத்தை வடக்கு - கிழக்கு என வரையறுத்து அதற்கு அதிகாரங்களை கோருகின்ற சமஷ்டிக்கோரிக்கையினை முன்னெடுக்கத் தொடங்கினர். இக்கோரிக்கையுடன் தமிழர் அரசியல் மூன்றாவது கட்டத்துக்குள் நுழைந்தது. இதற்கேற்ப தமிழர் அரசியல் தலைமையும் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தின் கைகளிலிருந்து செல்வநாயகத்தின் கைகளுக்கு மாறியது. அரசியல் இயக்கம் என்ற வகையில் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி பின்தள்ளப்பட்டு தமிழரசுக் கட்சி முன்னிலைக்கு வந்தது.

1949ம் ஆண்டு தமிழரசுக் கட்சி தோற்றம் பெற்றாலும் அரசியல் போக்கின் பிரிநிலைக் கோட்டை 1956ம் ஆண்டின் தனிச் சிங்களச் சட்டமே உருவாக்கியது. இச்சட்டத்திற்கு எதிராக தமிழரசுக் கட்சி நடாத்திய போராட்டங்கள் தமிழ் இன உணர்வு அரசியலை தமிழ்த் தேசிய அரசியல் என்ற கட்டத்திற்கு வளர்த்துச் சென்றது.

காலிமுகத்திடல் சத்தியாகிரகப் போராட்டம் (1956), திருமலையாத்திரை (1956), சிங்கள ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டம் (1957, 1958), தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சிங்கள மொழி அமுலாக்கலுக்கு எதிரான சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் (1961) என்பன தமிழரசுக் கட்சி நடத்திய முக்கிய போராட்டங்களாகும்.

இப்போராட்டங்கள் காரணமாகவே ஓரளவு அதிகாரப் பங்கீட்டினை வழங்கக்கூடிய பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் (1957), டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம் (1965) ஆகியவை கைச்சாத்திடப்பட்டன. எனினும், சிங்கள மக்களின் கடுமையான எதிர்ப்பினால் முதலாவது ஒப்பந்தம் கிழித்தெறியப்பட்டது. இரண்டாவது ஒப்பந்தம் உறை நிலைப்பட விடப்பட்டது.

சோல்பரி யாப்பு ஆட்சியின் இறுதி காலத்தில் அரசினைச் சிங்கள மயமாக்கும் செயற்பாடு பூரண நிலைக்கு வந்தது. இது விடயத்தில் முதலாவது குடியரசு யாப்பு மேற்கொண்ட பணி சோல்பரி கால சிங்கள மயமாக்கத்திற்கு அரசியல் யாப்பு நிலை அங்கீகாரம் கொடுத்ததே ஆகும். இதற்காக பெயரளவில் இருந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் உட்பட அனைத்தும் நீக்கப்பட்டன. இவ் அந்தஸ்துடன் தமிழர்கள் முழுமையாகவே அரசியல் யாப்பு வழங்கிய அரச அதிகாரக் கட்டமைப்பில் இருந்து ஒதுக்கப்பட்டனர். தமிழர்கள் இலங்கை என்ற அரசு கட்டமைப்புக்குள் தமக்கு நியாயம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையினை இழந்தனர். இதனால் தமக்கென ஒரு தனியான நாட்டினை அமைத்துக் கொள்வதே ஒரே தீர்வு என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். தமிழீழப் போராட்டமும் ஆரம்பமாகியது. இப்போராட்டம் அடிப்படையில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் போராட்டமாக இருந்தமையினால் தமிழர் அரசியலில் பாராளுமன்ற ஜனநாயக அரசியலின் முக்கியத்துவம் முடிவுக்கு வந்தது. விடுதலை இயக்கங்கள் தமிழர் அரசியலைத் தமதாக்கிக்கொண்டன. இப்போக்குடன் தமிழர் அரசியலின் நான்காவது கட்டம் ஆரம்பமாகியது.

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு இந் நான்காவது கட்டத்தினை தொடக்கி வைத்தாலும் 1983 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரமே இப்போக்கில் ஒரு பிரிநிலைப் போக்கை தெளிவாக்காட்டியது. தமிழர் தாயகத்திற்கே யுத்தம் கொண்டு வரப்பட்ட பின்னர் ஆயுதப்போராட்டம் பிரதான வழிமுறையாக மாறியது.

முதலாவது குடியரசு அரசியல்யாப்பு - 1972

முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு - 1972ம் ஆண்டு மே மாதம் 22ம் திகதி நடைமுறைக்கு வந்தது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரையும் இணைத்த அரசியல் நிர்ணயசபை யாப்பினை உருவாக்கியது. சிங்கள இடதுசாரித் தலைவர்களில் ஒருவரான கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா யாப்பினை வரையும் குழுவிற்குத் தலைவராக விளங்கினார்.

அரசியல் நிர்ணய சபையின் முதலாவது கட்டத்தில் தமிழ் மக்களின் நலன்கள் அடங்கிய சமஷ்டி ஆட்சிமுறை யோசனைகளை தமிழரசுக் கட்சி முன்வைத்தது. சிங்களத் தலைவர்கள் அதனை நிராகரித்தனர். இதனால் தமிழரசுக்கட்சி யாப்பாக்கச் செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றாமல் அரசியல் நிர்ணய சபையை பகிஷ்கரித்து வெளியேறியது. இறுதியில் தமிழ் மக்களின் அங்கீகாரம் இல்லாமலே புதிய அரசியல் யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்தது. இதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் பங்குபற்றுதல் இல்லாமல் புதிய யாப்பினை உருவாக்க முடியாது என்ற சோல்பரிக் குழுவினரின் எதிர்பார்ப்பு பொய்யாகிப் போனது.

புதிய யாப்பு தமிழ்த் தரப்பிடையே ஒற்றுமையை வளர்த்தது. பல்வேறு தமிழ்க் கட்சிகளும் இணைக்கப்பட்டு 1972ல் தமிழர் கூட்டணி உருவாக்கப்பட்டது. இது யாப்புத் திருத்தத்திற்கான குறைந்த பட்ச கோரிக்கையாக ஆறு அம்சக் கோரிக்கையை முன்வைத்தது. அதுவும் சிங்கள தலைவர்களால் நிராகரிக்கப்பட்டது.

முன்னரே கூறியது போல சோல்பரி யாப்பு அரசினை சிங்கள மயமாக்கும் செயற்பாட்டினை பூரணப்படுத்தி வைக்க முதலாவது குடியரசு யாப்பு அதற்கு அரசியல் யாப்பு அங்கீகாரத்தை வழங்கியது. இச் செயற்பாடு மூன்று வகைகளில் இடம்பெற்றது. அரச அடையாளங்களுக்கு அந்தஸ்துக் கொடுத்தல், சிங்கள மயமாக்கப்பட்ட அதிகார நிறுவனங்களை வலுப்படுத்தல், ஏற்கனவே தமிழ் மக்களுக்கென

பெயரளவில் இருந்த பாதுகாப்புகளை இல்லாதொழித்தல் என்பனவே அம் மூன்றுமாகும்.

இலங்கையின் தேசியக் கொடியான சிங்களக் கொடி பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டதே தவிர அரசியல் யாப்புச் சட்டத்தின் ஏற்படாக இருக்கவில்லை. புதிய யாப்பில் அதற்கு அரசியல் யாப்பு நிலை அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது. இதனை வழங்கும் போது புதிய பரிமாணமாக பௌத்தத்திற்கும் முன்னுரிமை வழங்கும் வகையில் கொடியின் நான்கு மூலைகளிலும் அரசமர இலைகள் சேர்க்கப்பட்டன. இதேபோல தேசிய கீதத்திற்கும் அரசியல் யாப்பு நிலை அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது.

இதற்கு அப்பால் பௌத்த மதம் முதன்மை மதமாக்கப்பட்டது. ஏனைய மதங்களின் மத சுதந்திரங்கள் பேணப்படும் அதேவேளை பௌத்த மதத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பது அரசின் கடமை என்றும் கூறப்பட்டது. இதன்மூலம் நீண்ட காலமாக இலங்கை ஆட்சியில் நிலவிய மத சார்பின்மை இல்லாமல் செய்யப்பட்டது.

அடையாள அந்தஸ்தில் அடுத்த முக்கிய விடயம் சிங்கள மொழி அரசு கரும மொழி என்பதற்கு அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டமையாகும். இதுவும் முன்னர் பாராளுமன்ற சட்டமாக இருந்ததே தவிர அரசியல் யாப்பின் ஒரு ஏற்பாடாக இருக்கவில்லை.

தமிழ்மொழி உபயோகம் வடக்கு கிழக்குக்கு என மட்டுப்படுத்தப் பட்டது. அதுவும் அரசியல் யாப்பின் ஏற்பாடாக இல்லாமல் சாதாரணமான பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் ஏற்பாடாகவே இருந்தது. இவ் உபயோகம் கூட கிழக்கில் பெரியளவிற்கு, நடைமுறைப்படுத்தப் படவில்லை. அங்கு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டதே தவிர திருகோணமலை, அம்பாறை மாவட்டங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. அங்கு அரசாங்க அதிபர் செயலகங்கள் தனிச் சிங்களத்திலேயே செயற்பட்டன. அரசாங்க அதிபர்களாகவும் தொடர்ச்சியாக சிங்களவர்களே நியமிக்கப்பட்டு வந்தனர். இத்தனைக்கும் அம்மாவட்டங்களில் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்து வருபவர்கள் தமிழ்பேசும் மக்களேயாவர்.

வடகிழக்கிற்கு வெளியே மலையகத்திலோ அல்லது ஏனைய பிரதேசங்களிலோ அரசு செயலகங்களில் தமிழ் மொழியை மருந்திற்குக் கூட காணமுடியவில்லை. அங்கு வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் சிங்கள

மொழி தெரிந்தவர்களின் ஆதரவில்லாமல் தனது அன்றாடக் கருமங்களையாற்ற முடியாதவர்களாக இருந்தனர். நீதிமன்றங்களின் செயற்பாட்டிலும் இதே நிலையே இருந்தது.

சட்டவாக்க மொழியைப் பொறுத்தவரை சிங்கள மொழியே அம்மொழியாக இருக்கும் என்றும் ஆனால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டது. இதனால் மொழிபெயர்ப்புச் சட்டங்களை மட்டும் பயன்படுத்த வேண்டிய அவல நிலைக்குத் தமிழ் மக்கள் தள்ளப்பட்டனர். இலங்கையில் எந்தக் காலத்திலும் மொழிபெயர்ப்புச் செயற்பாடுகள் ஓர் ஒழுங்கு முறையில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. ஏனோ தானோ என்றுதான் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனால் ஆயிரம் சொற்பிழைகள், வாக்கியப் பிழைகளைக் கொண்ட சட்ட ஆவணங்களையே தமிழ் மக்களும், தமிழ் மாணவர்களும் பயன்படுத்த வேண்டிய இக்கட்டான நிலையேற்பட்டது. சட்ட ஆவணங்களில் மட்டுமல்ல, பாடப்புத்தகங்களிலும் இவ் அவல நிலை ஆரம்பமாகி தொடர்கின்றது. பிழைகள் மலிந்த மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை படிக்கவேண்டிய அவலநிலை தமிழ் மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

நிறுவனங்கள் என்ற வகையில் யாப்பு ரீதியாக உருவாக்கப்பட்ட நிறுவனங்களையும், சாதாரண சட்டங்கள் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட நிறுவனங்களையும் பலப்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

மக்கள் இறைமை என்ற பெயரில் சட்ட சபையான தேசிய அரசுப் பேரவை அரச அதிகாரத்தின் அதியுயர் கருவியாக்கப்பட்டது. யாப்பு ரீதியாக சட்ட நிர்வாக நீதி அதிகாரங்கள் இதற்கு வழங்கப்பட்டன. பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் என்ற கொள்கை அதிதீவிரமாக பின்பற்றப்பட்டதினால் தேசிய அரசுப் பேரவையின் அதியுயர் அதிகாரம் என்பது, நடைமுறையில் சிங்கள சமூகத்தின் அதியுயர் அதிகாரமாகவே இருந்தது.

சோல்பரி யாப்பிலும் பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் என்ற கொள்கை பின்பற்றப்பட்டதினால் சிங்கள சமூகத்திற்கு சட்டவாக்க அதிகாரத்தினைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. எனினும் தேசிய அரசுப்பேரவையானது சோல்பரி யாப்பு பாராளுமன்றத்தினை விட இரு வழிகளில் பலப் படுத்தப்பட்டிருந்தது.

இதில் முதலாவது சோல்பரி யாப்பில் சட்டவாக்க அதிகாரத்திற்குத் தடையாக இருந்த 29வது பிரிவு, நீதிமன்றங்களுக்கு இருந்த நீதிப் புனராய்வு அதிகாரம், கோமறைக் கழகத்திற்கு விண்ணப்பிக்கும் உரிமை என்பன நீக்கப்பட்டன. இந்த ஏற்பாடுகள் சோல்பரி யாப்பிலும் பலவீனமானவையாக இருந்த போதும் அவை அரசியல் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் செயற்பாட்டிற்கு உதவக் கூடியனவாக இருந்தன. தனிச் சிங்களச் சட்டத்திற்கு எதிராக கோமறைக் கழகம் வரை சென்ற கோடீஸ்வரன் வழக்கு இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். ஆனால் 1972 ஆம் ஆண்டு யாப்பில் இவை அனைத்தும் நீக்கப்பட்டமையினால் தேசிய அரசுப் பேரவை சுதந்திரமான தனது இன ஒடுக்கல் செயற்பாட்டை துரிதப்படுத்த முடிந்தது.

இரண்டாவது தேசிய அரசுப் பேரவை அரசு அதிகாரத்தின் அதியுயர் கருவியாகப்பட்டமையினால் சிங்களப் பெரும்பான்மை அதிகாரம் யாப்பு ரீதியாக நிர்வாகத் துறையிலும் நீதித்துறையிலும் நுழைய முடிந்தது.

அதாவது தேசிய அரசுப் பேரவை சில சந்தர்ப்பங்களில் நேரடியாகவே இனஒடுக்கு முறைகளை மேற்கொண்டது. வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில் நிர்வாகத்துறையினூடாகவும், நீதித்துறையினூடாகவும் மேற்கொண்டது. அரசியல் யாப்பு அதற்கான வழிவகைகளைச் செய்து கொடுத்தது.

தேசிய அரசுப் பேரவையின் நேரடி ஒடுக்கு முறையினை அவசர காலச் சட்டவாக்கத்தில் காணமுடிந்தது. இவ் யாப்புக் காலத்தில் 90% மான காலப்பகுதி அவசர காலச் சட்டம் நடைமுறையிலிருந்த காலப்பகுதியாகவே இருந்தது. இக்காலத்தில் தமிழ் இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டுச் சித்திரைவதைக்கு உள்ளாகினர். தமிழரசுக் கட்சியின் தற்போதைய செயலாளரும், தற்போதைய பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான மா.வை. சேனாதிராஜா உட்பட காசி ஆனந்தன், வண்ணை ஆனந்தன், சி. புஷ்பராஜா, வரதராஜப் பெருமாள், த. முத்துக்குமார சுவாமி என பல நூற்றுக் கணக்கான இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரைவதைகளுக்கு உள்ளாகினர். தமிழரசுக் கட்சிக்காக செயற்பட்ட இளைஞர்கள் பலரும் இவ்வாறு கைது செய்யப்பட்டனர். கைது செய்யப்பட்ட இளைஞர்கள் தொடர்பாக வருடக் கணக்காக விசாரணைகள் எதுவும் நடைபெற

வில்லை. அவர்களில் பலர் 1977 தேர்தலுக்காக அவசரகாலச் சட்டம் வாபஸ் பெறப்பட்ட போதே விடுதலையாகினர்.

நிர்வாகத் துறையில் பல வழிகளில் ஒடுக்கு முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1956ல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தனிச் சிங்களச் சட்டத்தின் மூலம் நிர்வாக இயந்திரம் முழுமையாக சிங்களமயமாக்கப்பட்டமை ஒடுக்கு முறைகளை மேற்கொள்ளுவதற்கு இலகுவான வழிகளைத் திறந்துவிட்டது. நிர்வாக இயந்திரத்தை செயற்படுத்தும் அதிகார வர்க்கம் முழுமையாக பௌத்த சிங்கள இனவாத சிந்தனையால் வழிநடத்தப்பட்டது. தமக்குக் கிடைத்த சிறிய வாய்ப்பினையும் ஒடுக்கு முறைக்குப் பயன்படுத்த அவர்கள் என்றுமே தயங்கியதில்லை.

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான கூட்டு முண்ணனி அரசாங்கம் 1970 ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்தவுடனேயே மூர்க்கத் தனமான ஒடுக்கு முறைகளை ஆரம்பித்தது.

முதலில் கல்வியில் அது மொழிவாரித் தரப்படுத்தலாக வெளிவந்தது. பல்கலைக்கழக அனுமதியில் குறிப்பாக விஞ்ஞான பீடங்களிற்கு சிங்கள மொழி மூலமான மாணவர்கள் குறைந்தளவு புள்ளிகளும், தமிழ்மொழி மூலமான மாணவர்கள் அதிகளவு புள்ளிகளும் பெற வேண்டும் என்ற தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டது.

சில ஆண்டுகளின் பின்னர் இவ் அனுமதியில் மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்பட்டாலும் அனுமதிமுறைமையில் தமிழ் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்தல் என்ற இலக்கில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. மாவட்ட அடிப்படையில் 55% , திறமை அடிப்படையில் 30%, பின்தங்கிய மாவட்டம் 15% என ஒழுங்குமுறை கொண்டு வரப்பட்டது.

தமிழ் மாணவர்கள் அதிகளவில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்படுவதால், அதனைத் தடுக்கும் முகமாக இவ் ஒழுங்கு முறை கொண்டுவரப்பட்டது. மறுபக்கத்தில் இவ் ஒழுங்குமுறையினைப் பயன்படுத்தி யாழ் மாவட்ட மாணவர்களுக்கும், ஏனைய தமிழ் மாவட்ட மாணவர்களுக்குமிடையே முரண்பாடுகளை வளர்க்கும் திட்டமும் இதற்குள் அடங்கியிருந்தது. தரப்படுத்தல் சகல தமிழ் மாணவரையும் ஓரணிக்குக் கொண்டு வந்து அது ஆயுதப் போராட்டத்திற்கான அடித்தளமாக வளர்ந்த நிலையிலேயே இத்திட்டம்

அரங்கேற்றப்பட்டது. ஆனால் இவ் அரங்கேற்றம் நடைமுறையில் பயனளிக்கவில்லை என்பதே வரலாறாகும் உண்மையில் ஆயுதப் போராட்டத்தின் ஆரம்பத்திற்கு உடனடிக் காரணியாகத் தரப்படுத்தவே இருந்தது.

ஏற்கனவே 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்களச் சட்டத்தினால் இடைநிலை அரசு உத்தியோகத்தில் தமிழர்கள் சேர்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் தரப்படுத்தல் மூலம் உயர் கல்வியும், அதன் மூலம் உயர் தொழிலும் பறிக்கப்பட்டமை தமிழ் மக்களைப் பெரிதும் விரக்திக்குள்ளாக்கியது. தமிழ் மாணவர்கள் இலங்கை என்ற ஆட்சி அமைப்புக்குள் தங்கள் நலன்களுக்கு இடமில்லை, என்பதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அனுபவ ரீதியாக உணரத் தலைப்பட்டனர்.

கல்விக்கு அப்பால் அரசுசேவையிலும் மிக மோசமான வகையில் தமிழர்கள் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாகினர். அரசுசேவை உத்தியோத்தினரது நியமனம், இடமாற்றம், பதவி உயர்வு, பதவி நீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பன சோல்பரி யாப்பில் அரசுசேவை ஆணைக்குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் 1972 யாப்பில் அப்பொறுப்புக்கள் அனைத்தும் அமைச்சரவையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இது விடயத்தில் அமைச்சரவைக்கு ஆலோசனை வழங்கவேன அரசுசேவை ஆலோசனைச் சபை, அரசுசேவை ஒழுக்காற்றுச் சபை என்ற இரு சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

அமைச்சரவை முழுமையாக சிங்கள பௌத்த கருத்து நிலைக்கு ஆட்பட்டிருந்த நிலையில் அது எப்படிச் செயற்பட்டிருக்கும்? என்பது எதிர்பாக்கக் கூடியதே! தேசிய அரசுப் பேரவை, அமைச்சரவை, அரசு நிர்வாக உயர் உத்தியோக குழாத்தினர் ஆகிய மூன்று நிர்வாக சக்திகளும் சிங்கள பௌத்த கருத்து நிலையில் மையங்கொண்டதால் தனித்தும் இணைந்தும், தமிழர்களை புறக்கணிக்கும் செயற்பாட்டினை இம்மூன்று சக்திகளினாலும் மேற்கொள்ள முடிந்தது.

தமிழ் மக்களின் நலன்கள் தொடர்பாக தேசிய அரசுப் பேரவையும், அமைச்சரவையும் தீர்மானம் எடுத்தால் கூட அதனைச் சிறிதளவில் கூட நடைமுறைப்படுத்த விரும்பாத உயர் உத்தியோகத்தர் குழாத்தினர் அரசியல் தலைமைகள் தம் பக்கம் இருக்கும் போது எவ்வாறு செயற்பட்டிருப்பர் என்பதை புரிந்து கெள்வது கடினமானதல்ல.

அரசவேலைவாய்ப்புகளைப் பொறுத்தவரை எதுவித இடமும் இல்லை என்று சொல்லக் கூடியளவிற்கு ஒதுக்கப்பட்டனர். இலங்கை முழுச்சனத்தொகையில் 12.5% ஆக இலங்கைத் தமிழர்கள் வாழ்ந்த போதும் 5% வேலை வாய்ப்புகளைக் கூட அவர்களால் பெற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது.

ஆசிரியர் தொழிலைப் பொறுத்தவரை தமிழ் பேசும் மக்கள் மட்டுமே கடமையாற்றக் கூடிய தொழிலாக இருந்தமையினால் அவர்களுக்குக் கிடைத்தன. இத்தொழிலிலும் கூட தமிழ் மக்களுக்கும், முஸ்லீம் மக்களுக்குமிடையே திட்டமிட்டுப் போட்டி ஏற்படுத்தப்பட்டது. அப்போது கல்வியமைச்சராக இருந்த பதியுதீன் முஹமட் இதன் சூத்திரதாரியாக இருந்தார். அவர் இத்தொழிலுக்கு தமிழர்களைத் தெரிவு செய்வதிலும் பார்க்க முஸ்லீம்களைத் தெரிவு செய்வதிலேயே அக்கறை காட்டினார்.

தமிழ் மக்கள் ஆசிரியர் தொழிலைப் பெறுவதில் கூட தமிழ்ப் பகுதியில் செயற்பட்ட ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் அமைப்பாளர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் இலஞ்சம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இக் காலத்தில் அரச உத்யோகங்களைப் பெற்ற ஒரு தமிழர் கூட இலஞ்சம் கொடுக்காமல் பெற்றது கிடையாது. ஆசிரியர் தொழிலுக்கான விலை ஆரம்பத்தில் 5000/= இலிருந்து தொடங்கி இவ்வாய்ப்பு முடிவுக்கு வந்த 1978 ஆம் ஆண்டில் 50,000, 60,000 வரை வளர்ந்திருந்தது.

ஆசிரியர் தொழிலுக்கு அப்பால் தபால் அமைச்சர் செல்லையா குமாரசூரியர் மூலம் இடைமட்ட, கீழ் மட்ட தபால் துறைசார் தொழில் களும் கிடைத்தன. வேறு தொழில்களைப் பற்றி நினைத்தே பார்க்க முடியாத நிலை இருந்தது.

நிர்வாகத்துறையின் அடுத்த செயற்பாடு தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்களைப் பலப்படுத்தியமை ஆகும். முதலாவது குடியரசு காலத்தில் தான் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை மையமாக வைத்து சேருவல தேர்தல் தொகுதி உருகாக்கப்பட்டது. முன்னரே கூறியதுபோல திருகோணமலை மாவட்டத்தை வில்போல வளைத்து, வால் போல் இத்தொகுதி உருவாகப் பட்டது. இத்தேர்தல் தொகுதியுடன் கிழக்கில் இரண்டாவது சிங்களத் தேர்தல் தொகுதியும் உருவாகி விட்டது.

இம் முதலாவது குடியரசு காலத்தில் நீதித்துறை சிங்கள மேலாதிக்க முள்ள சட்ட நிர்வாக நிறுவனங்களைப் பாதுகாப்பதிலேயே கவனஞ் செலுத்தியது. தமிழ் இளைஞர்கள் கைது தொடர்பில் நீதிமன்றங்கள் நடந்து கொண்ட விதம், சமநீதிக்கோட்பாடு தமிழர்களுக்கு நீண்ட தூரத்தில் இருந்தது என்பதைக் காட்டியது. சிங்கள பௌத்த கருத்து நிலைகளுக்கு நீதித்துறையும் விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை.

இதற்கு அப்பால் கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் நியமனம், பதவி உயர்வு, பதவி நீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பன பற்றிய பொறுப்புக்கள் சோல்பரி யாப்பில் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவிடம் இருந்தது. இவ் யாப்பில் அது அமைச்சரவையிடம் கையளிக்கப்பட்டது.

இது விடயத்தில் அமைச்சரவைக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்கென நீதிச்சேவை ஆலோசனை சபை, நீதிச்சேவை ஒழுக்காற்றுசபை என்பன உருவாக்கப்பட்டன. அரசு சேவையைப் போலவே இங்கும் அமைச்சரவை நடந்து கொண்டமையினால் நீதிச் சேவை நியமனங்களிலும் தமிழர்களுக்குப் பெரிதளவு இடம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

மொத்தத்தில் முதலாவது குடியரசு காலமான 1972-1978 என்பது தமிழர்களை முழுமையாகவே ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பி லிருந்து விலக்கி வைத்த காலப்பகுதி எனலாம்.

2வது குடியரசு ஆட்சி யாப்பு - 1978

இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பினை சிங்களமயமாக்கலின் நான்காவது கட்ட பரிணாம வளர்ச்சி எனலாம். ஏற்கனவே 1 ஆம், 2 ஆம், 3 ஆம் கட்டவளர்ச்சிகள் முறையே டொனமூர், சோல்பரி, முதலாவது குடியரசு யாப்பு காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்தன. இவ் யாப்பு அரசியல் நிர்ணய சபை எதுவும் அமைக்கப்படாமல் பாராளுமன்ற தெரிவுக் குழு மூலமே உருவாக்கப்பட்டது. முன்னைய யாப்புகளைப் போலவே இவ் யாப்பின் உருவாக்கத்திலும் தமிழ் மக்கள் பங்கு பற்றவில்லை. அவார்களின் சம்மதம் இல்லாமலே 1978 செப்டெம்பரில் யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்தது.

தமிழ் மக்களின் போராட்டம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுகின்ற ஆயுதப் போராட்டம் என்ற கட்டத்திற்கு வந்தமையினால் தமிழ் மக்களும் இவ்யாப்பு உருவாக்கத்தினைப் பற்றி பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. இலங்கை இனக்குழு விவகாரத்தைப் பொறுத்தவரை இவ்யாப்பின் நோக்கம் எழுச்சியடைந்து வந்துள்ள தமிழர் போராட்டத் தினை நசுக்குவதாக இருந்தது. யாப்பினை யாப்புத் திருத்தத்திற்கு முன்னரான பகுதி, யாப்புத் திருத்தத்திற்குப் பின்னரான பகுதி என ஆய்வு செய்வதன் மூலம் நடைபெற்றவற்றின் நோக்கத்தை அறிந்து கொள்ளலாம்.

யாப்புத் திருத்தத்திற்கு முன்னரான பகுதி இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வு கிடைக்காத வகையில் யாப்பை இறுக்கமாக்குவதில் அக்கறை செலுத்தியிருந்தது. இவ் இறுக்கத்தில் மிக முக்கியமாக காணப்பட்டவை, யாப்பைத் திருத்துவதற்கான கடின ஏற்பாடுகள் ஆகும். இனப்பிரச்சினைத் தீர்வோடு தொடர்புடைய முக்கிய திருத்தங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமாயின் அவை தொடர்பான ஏற்பாடுகளுக்கு 2/3 பெரும்பான்மையுடன் சர்வஜனவாக்கெடுப்பு ஒன்றின் மூலம் பெறப்படும் மக்களின் சம்மதம் தேவை என்றும் கூறப்பட்டது.

இக்கடினமான ஏற்பாடுகள் மூலம் இலங்கை ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசு என்ற ஏற்பாட்டினை மாற்றுதல், பௌத்தமதம் முதன்மை மதம் என்பதனை மாற்றுதல், தேசியக் கொடி, தேசியகீதம் என்பனவற்றினை மாற்றுதல் என்பன மேற்கொள்ள முடியாததாகின.

இலங்கை என்ற ஆட்சிக் கட்டமைப்புக்குள் வழங்கப்படுகின்ற எந்தத் தீர்வும் அதிகாரப் பங்கீடு பற்றிய தீர்வாக இருப்பது அவசியமானதாகும். தமிழ் மக்கள் ஒரு இனமாக ஆட்சிக் கட்டமைப்பில் பங்கு கொள்வதற்கு இது அவசியமானதாகும். இதன்மூலமே தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பினையும், கூட்டு உரிமையையும் குறைந்தபட்ச மட்டிலாவது பாதுகாக்க முடியும். ஒற்றையாட்சி அமைப்புக்குள் இவ் அதிகாரப் பங்கீட்டினை வழங்குவதற்கு சாத்தியங்கள் கிடையாது. அவ்வாறு வழங்கப்படுகின்ற அதிகாரப் பங்கீடும் உண்மையான அதிகாரப் பங்கீடாக இருக்க முடியாது.

பௌத்த சிங்களக் கருத்து நிலை சிங்கள சமூகத்தில் மேலாதிக்கம் பெற்ற நிலையில் சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் ஒரு தீர்வினைக் கொண்டு வருவது கூட நடைமுறையில் சாத்தியமில்லை. இந்நிலையில் 2/3 பெரும்பான்மை பற்றி நினைத்தே பார்க்க முடியாது. நடைமுறையில் உள்ள விகிதாசார பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறை அதற்கான சந்தர்ப்பத்தினை அறவே வழங்காது. அதனுடன் மக்கள் தீர்ப்பின் தேவை என்பது கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாகும்.

எனவே தீர்வு விடயத்தில் திறக்கவே முடியாத ஓர் பெரிய பூட்டினை அரசியல் யாப்பு உருவாக்கியுள்ளது என்றே கூறவேண்டும். இந்நிலை அரசுத் தலைவர்கள் தீர்வு தொடர்பான விடயத்தில் கைவிரிப்பதை இலகுவாக்கியுள்ளது. பிரேமதாஸா, சந்திரிக்கா பண்டார நாயக்கா ஆகியோர் தீர்வு யோசனைகள் முன்வைக்கும் படி அழுத்தங்கள் வந்த போது இவ் ஏற்பாட்டினைக் காட்டியே கைகளை விரித்தனர். 2/3 பெரும்பான்மையும் மக்கள் தீர்ப்பு ஏற்பாடும் ஆட்சி யாப்பில் இருக்கும் போது இலங்கை அரசு என்ற மட்டத்தில் தீர்வு முயற்சிகள் எப்போதாவது வெற்றியளிக்கும் எனக் கூறமுடியாது.

திருத்திற்குப் பின்னரான பகுதி போராட்டத்தை நசுக்குவதற்காகவே கொண்டுவரப்பட்டது. அதாவது முதலில் வந்த பகுதி தீர்வு ஏதுவும் வரவிடாமல் தடுக்க பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்கள் போராட்டத்தை நசுக்கும் பணியில் அக்கறை செலுத்தின.

இத் திருத்தங்களில மிக முக்கியமானதாக இருந்த திருத்தம் வெது திருத்தமாகும். இதன் படி தமிழ் மக்களின் தனிநாட்டுக் கோரிக்கை சட்டவிரோதமாக்கப்பட்டது. தனி நாட்டுக்கான இயக்கங்களில் அங்கத்துவம் வகித்தல், பிரசாரம் செய்தல், ஆதரவாக இருத்தல் என்பன தண்டனைக்குரிய குற்றமாக்கப்பட்டு, அவர்களின் சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்படும் என்றும் அவர்களது குடியியல் உரிமைகள் பறிக்கப்படும் என்றும் கூறப்பட்டது. அத்துடன் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் உட்பட அரசு ஊழியர்கள், சட்டத்தரணிகள் என்போர் தனிநாட்டுக் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவாகக் செயற்பட மாட்டேன் எனச் சத்தியப்பிரமாணம் செய்த பின்னரே பதவிகளைப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் எனவும் விதிக்கப்பட்டது.

இந்த வெது திருத்தம் தமிழர் அரசியலில் பாராளுமன்ற அரசியலை செயலற்ற நிலைக்கு கொண்டு வந்தது. இதனால் தனிநாட்டுப் பிரகடனத்தை விடுத்த தமிழர்களின் பாராளுமன்ற தலைமையான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் பாராளுன்றத்திலிருந்து விலகி தமிழ்நாட்டில் அடைக்கலம் புக ஆயுதம் தாங்கிய விடுதலை இயக்கங்கள் தமிழர் அரசியலின் முன்னிலைக்கு வந்தன.

வெது திருத்தத்திற்கு முன்னரே 1983 ஆம் ஆண்டு இடம் பெற்ற அழிப்பு நடவடிக்கைகள் ஆயுதப் போராட்டம் மட்டுமே ஒரேயொரு வழிமுறை என்ற நிர்ப்பந்தத்தை தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியது. தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் விடுதலை இயக்கங்களில் இணைந்தனர். இந்தியா இலங்கைத் தீவை தனது செல்வாக்கு வட்டத்துக்குள் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற தனது நலன்களுக்காக ஆயுத இயக்கங்களுக்கு தமிழ் நாட்டில் பின்தள வசதி, பயிற்சி என்பவற்றை அளித்ததோடு, ஆயுதங்களையும் வழங்கியது. அதே வேளை இவ் இயக்கங்களின் ஆயுத நடவடிக்கைகளைப் பயன்படுத்தி தனது நலன்களுக்காக இலங்கை அரசுடன் பேரம் பேசும் இராஜதந்திர நடவடிக்கைகளிலும் இறங்கியது.

இந்தியாவின் இத்தகைய உள் நுழைவுடன் இலங்கை இனக் குழு விவகாரமும், இலங்கை மட்டத்திலிருந்து பிராந்திய மட்டத்திற்கு சென்றது. பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக இந்தியாவின் தலையீட்டினால் சர்வகட்சி மாநாடுகள், போச்சுவார்த்தைகள் என பல இடம் பெற்றன. அதன் உச்ச நிலையாக 1985 ஆம் ஆண்டு பூட்டானின் தலைநகரான

தீம்புவில் ஒரு மாநாடு கூட்டப்பட்டது. இம் மாநாடும் தோல்வியடையவே இந்தியா நேரடியாக தான் மட்டும் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டு 1987 ஆம் ஆண்டு யூலை 29 ஆம் திகதி இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டது. ஆயுதம் தாங்கிய இயக்கங்களையும், ஒப்பந்தத்தினை ஏற்குமாறு நிர்ப்பந்தித்தது. புலிகள் இயக்கம் ஒப்பந்தத்தை ஏற்பதில் முரண்டு பிடித்தாலும் பின்னர் இந்தியாவின் வற்புறுத்தலினால் ஏற்றது.

அரசியல் யாப்பிற்கு கொண்டு வரப்பட்ட திருத்தங்களில் இரண்டாவது முக்கிய திருத்தம் மேற் கூறிய இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் படியே கொண்டு வரப்பட்டது. 13வது திருத்தம் என்கின்ற இத்திருத்தத்தின் மூலம் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக மாகாண சபை முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சிறிதளவு அதிகாரப் பங்கீடும் வழங்கப்பட்டது. எனினும் அதிகாரப் பங்கீட்டுக்கு தடையாக யாப்பிலிருந்த ஏற்பாடுகளில் எந்தவித மாற்றமும் மேற்கொள்ளாமலேயே இத்திருத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. குறிப்பாக இலங்கை ஒற்றையாட்சி அரசு, பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்க அதிகாரத்தைத் துறத்தலோ, கையளித்தலோ கூடாது என்கின்ற ஏற்பாடுகளில் எந்தவித மாற்றங்களும் செய்யப்படாமலேயே, 13வது திருத்தம் அரசியல் யாப்பினுள் புகுத்தப்பட்டது. இதனால் இத்திருத்தம் அரசியல் யாப்பில் பொருத்தமில்லாமல் செருகப்பட்டது.

நடைமுறை செயற்பாடுகளில் இக் குறைபாடு தெளிவாகத் தெரிந்தது. மாகாண சபைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்களில் கூட சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மாகாண சபைகளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. மாகாண சபைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்களில் எவ்வளவிற்குச் சட்டங்களை இயற்றலாம் என்பதற்கு பாராளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தினை இயற்றிக் கொடுக்க வேண்டிய நிலையிலிருந்தது. அதாவது யாப்பில் இருந்த ஒற்றையாட்சி அரசு, பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்க அதிகாரத்தை துறத்தலோ கையளித்தலோ கூடாது என்ற ஏற்பாடுகளை மாற்றாததினால் மாகாண சபைகளின் சட்டவாக்க அதிகாரம் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை. இதனால் மாகாண சபைகளின் அதிகாரம் எது மத்திய அரசின் அதிகாரம் எது என்பதில் தெளிவு நிலை எதுவும் இருக்கவில்லை. முழுக்க முழுக்க தன் சட்டவாக்க அதிகாரத்திற்குப்

பாராளுமன்றத்தையே தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை மாகாண சபைகளுக்கு ஏற்பட்டது.

மகாணசபைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மீள்பெறக் கூடிய பொறி முறையும் மத்திய அரசிடம் இருந்தது. மகாணசபை முறை செயற்படத் தொடங்கி 26 வருடங்கள் கடந்த பின்னர் கூட பாராளுமன்றம் மாகாண சபைக்குரிய பிரமாணங்களை இயற்றிக் கொடுக்க முன்வரவில்லை. போக்குவரத்து தொடர்பான அதிகாரத்தில் இந் நெருக்கடி தெளிவாகத் தெரிந்தது. வரதராஜப் பெருமாள் தலைமையிலான வடகிழக்கு மாகாணசபை இவை தொடர்பாக சட்ட மியற்ற முற்பட்ட போதும் பாராளுமன்றம் அம்முயற்சியைத் தடுத்தது. இவற்றிற்கு அப்பால் சற்றுத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டிருந்த பொலீஸ் அதிகாரம் இது வரை மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்பட வில்லை. போதாக் குறைக்கு அதிகாரங்களைப் பங்கிடுவது தொடர்பாக சிங்கள உத்தியோக குழாத்தினரின் கெடுபிடிகள் சகிக்க முடியாதவையாக இருந்தன. மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட சிறிய அதிகாரங்களைக் கூட விட்டுக்கொடுப்பதற்கு இவர்கள் தயாராக இருக்கவில்லை. இதன் விளைவாக மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் பல கூட மத்திய அரசினால் மீள்பறிக்கப்பட்டன. வைத்தியசாலைகள் தொடர்பான அதிகாரங்கள் இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். ஆதார வைத்தியசாலைகள், மாவட்ட வைத்திய சாலைகள் மாகாணசபை களுக்குட்பட்ட அதிகாரங்களாக இருந்த போதும் அவை மீள மத்திய அரசினால் எடுக்கப்பட்டன.

இது விடயத்தில் சிறிது காலம் வட கிழக்கு மாகாண நிர்வாகத்தைப் பொறுப்பேற்றிருந்த வரதராஜப் பெருமாளுக்கு நல்ல அனுபவம் இருந்தது. தனது நிகழ்ச்சி நிரல்கள் தோல்வியடைய இறுதியில் தமிழீழப் பிரகடனத்தை விடுத்துவிட்டு இந்தியாவிற்கு செல்வதைத் தவிர அவருக்கு வேறு வழியிருக்கவில்லை.

பின்னர் கிழக்குமாகாண முதலமைச்சர் சிவனேசதுரை - சந்திர காந்தனுக்கும் இவ் இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. முதமைச்சருக்குப் பதிலாக அரச அதிகாரியான மாகாண ஆளுனரே அதிகாரங்களைப் பிரயோகித்து வந்தார். ஏனைய மாகாண முதலமைச்சர் களுக்குக் கிடைத்த அதிகாரங்கள் கூட தனக்கு கிடைக்க வில்லை என சிவனேசதுரை சந்திரகாந்தன் புலம்பும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

மாகாணசபை அனுபவம் தமிழ் மக்களுக்குக் கொடுத்த பிரதான படிப்பினை அதிகாரப் பங்கீட்டின் பிரதான அழுத்தி சிங்கள அரசாங்கத்திட்டம் இருக்கக் கூடாது என்பதாகும். மாகாண சபை அரசாங்க முறையில் மத்திய அரசாங்கம் என்பது கூட்டரசாங்கமாக இல்லை. மாறாக சிங்கள நிலைப்பட்ட அரசாங்கமாகவே உள்ளது.

மறுபக்கத்தில் இப் 13வது திருத்தம் விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்கும் ஒரு கருவியாகவே பயன்பட்டது. இந்திய அரசாங்கம் இதனைக் காட்டியே விடுதலை இயக்கங்களிடம் ஆயுதங்களைப் பறிமுதல் செய்தது. இச் சூழ்நிலையிலிருந்து விடுதலைப் புலிகள் விடுபட்டிருந்தாலும் மீண்டும் தமிழ்ச்சமூகம் சிக்குப்படவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. எந்தப் பயனும் இல்லாத மாகாணசபை முறையைத்தான் தமிழர் தலையில் கட்டிவிடுவதற்கு இலங்கை - இந்திய அரசுகள் முண்டியடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அதுவும் ஒரேயொரு பிரயோசனமாக இருந்த வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பையும் பிரித்து விட்டே தலையில் கட்டும் முயற்சி நடைபெறுகின்றது. இது விடயத்தில் ஒரு தேசிய இனத்தின் கூட்டிருப்பு, கூட்டுரிமை என்பவை பற்றி இச் சக்திகள் எந்தவித அக்கறையும் கொள்ளவில்லை.

கூட்டிருப்பு, கூட்டுரிமை என வருகின்றபோது, தமது தாயகத்தை கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருக்கக் கூடிய, தனது தலைவிதியை தானே நிர்ணயிக்கக் கூடிய காணி அதிகாரம், சட்டம் ஒழுங்கு அதிகாரம், தமது சொந்தக் காலில் நிற்கக் கூடிய பொருளாதார வலுவைத் தேடும் அதிகாரம் போன்றவற்றை மாகாண அரசிற்கு வழங்குவதற்கு இலங்கை அரசு என்றைக்குமே தயாராக இருந்ததில்லை.

13வது திருத்ததிலுள்ள இன்னொரு முக்கிய விடயம் தமிழ் மொழிக்கு வழங்கப்பட்ட அரசு கருமொழி அந்தஸ்தாகும். 26 வருடங்கள் கழிந்த பின்னரும் கூட சுற்றறிக்கைகள், தீர்மானங்கள் என்பன வெளிவருகின்றனவே தவிர தமிழ் அரசுகரும மொழி என்பது 10% கூட இன்னமும் நடைமுறைக்கு வரவில்லை. எழுத்து ரீதியாக யாப்பில் உள்ளவற்றைக் கூட நடைமுறைக்கு கொண்டு வருவதற்கு அரசாங்கம் விரும்பியதில்லை என்பதற்கு இது சிறந்த உதாரணமாகும்.

குறிப்பாக ஒரு பிரதேச செயலாளர் பிரிவு மட்டத்தில் 12% த்திற்கு மேல் இரு மொழி பேசுபவர்கள் வசித்தால் இரண்டு மொழிகளும் அப்பிரதேசத்தின் நிர்வாக மொழியாக இருக்க வேண்டும் என அரசியல்

யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை இலங்கை ஆட்சியாளர்கள் வட - கிழக்கு சிங்களக் குடியேற்றங்களில் உடனடியாகவே அமுல்படுத்தினர். ஆனால் மலையகம் உட்பட தென் இலங்கையில் சிறிதளவு கூட பயன்படுத்தவில்லை. மலையக மக்களின் அதிகாரத்தின் கீழுள்ள நுவரேலியா, அம்பேகமுவ பிரதேசசபை நிர்வாகங்களிலும் பயன்படுத்தவில்லை.

இதைவிட மாவட்ட மட்டத்தில் தமிழ் பேசும் மக்கள் பெரும் பான்மையாக இருக்கின்ற போதும் அம்பாறை, திருகோணமலை மாவட்ட அரசாங்க செயலகங்களில் இவை நடைமுறையில் இல்லை. அங்குள்ள அரச செயலகங்கள் தனிச் சிங்கள மொழியிலேயே நடைபெறுகின்றன. அரசாங்க அதிபராகவும் எப்போதும் சிங்களவரே ஒருவரே பதவி வகிக்கிறார்.

திருத்தத்திற்கு முன்னரான யாப்பில் தமிழ் மொழி தேசிய மொழி எனக் கூறப்பட்ட போதும், பின்னர் 13வது திருத்தத்தின் மூலமும், 16வது திருத்தத்தின் மூலமும் தமிழ் மொழி அரசகரும மொழி எனக் கூறப்பட்ட போதும் நடைமுறையில் எந்த மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. அரச கருமமொழி ஏற்பாட்டினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக அரச கரும மொழி ஆணைக்குழு உருவாக்கப்பட்ட போதும் எந்தவொரு முன்னேற்றமும் நிகழவில்லை.

அரசியல் யாப்புச் சட்டத்திற்கு அப்பால் யாப்பு வழங்கிய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகள் மூலமாகவும், விடுதலைப் போராட்டத்தைப் நசுக்கும் பணிகள் முடுக்கி விடப்பட்டன. யாப்பின் ஆரம்ப காலத்தில் ஜே.ஆர். அரசாங்கத்திற்கு கிடைத்த 5/6 பெரும்பான்மை அதற்குப் பெரிதும் உதவியது.

பாராளுமன்றத்தில் 1978ல் புலித் தடைச் சட்டமும், 1979ல் பயங்கரவாதத்தடைச் சட்டமும் கொண்டு வரப்பட்டன. புலித் தடைச் சட்டம் விடுதலை இயக்கங்களைத் தடை செய்த அதே நேரம் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் தமிழ் மக்களை நினைத்தது போல சித்திரவதை செய்வதற்கு ஆயுதப்படைகளுக்கு அனுமதியை வழங்கியது. சித்திரவதைகளின் மூலம் பெறப்பட்ட ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களின் அடிப்படையில் தண்டனைகளையும், பெற்றுக்கொடுக்க முடிந்தது. பாதுகாப்பு அமைச்சின் கட்டளை மூலம் நீண்ட காலம் விசாரணைகள் எதுவுமின்றி சந்தேகத்தின் பேரில் தடுத்து வைக்கவும் முடிந்தது.

இவ்விரு சட்டங்களினாலும் செய்யமுடியாத பணிகளை அவசரசாலச் சட்டம் தன் கையில் எடுத்துச் செய்தது.

சந்திரிகா காலத்திலும், மகிந்தர் காலத்திலும் இச்சட்டங்களிற்கும் கூட பெரிய தேவைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. படையினர் தாம் விரும்பும் போதெல்லாம், பாதுகாப்பு ஒழுங்கு விதிகள் என்ற பேரில் மக்களைக் கொடுமைப்படுத்துவதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இக் காலங்களில் தமிழ்ப் பிரதேச அரச அதிகாரிகள் பெயருக்கே கடமை யாற்றினர். உண்மையான நிர்வாகம் பிரதேச படைத்தளபதிகளின் கைகளிலிருந்தது. உயர் பாதுகாப்பு வலயம், மீன் பிடி பாதுகாப்பு வலயங்கள் என்பவற்றை பிரதேச படைத் தளபதிகள் தமது விருப்பம் போல பிறப்பித்தனர். நடமாடும் சுதந்திரம், கட்டுப்படுத்தப்பட்டு 'பாஸ்' கெடுபிடிகள் நடைமுறைக்கு வந்தன. தமிழ் மக்கள் அடையாள அட்டைகளுடன் பாஸ் கடதாசிகளையும் செல்லும் இடமெல்லாம் கொண்டு செல்ல வேண்டிய அவலநிலை ஏற்பட்டது. அடையாள அட்டை தமிழர் என்பதை அடையாளம் காணவும், பாஸ் கடதாசி பிரதேசத்திற்குப் புதியவர் என்பதை அடையாளம் காணவும் உதவியது. இது விடயத்தில் ஒழுங்கு விதிகள் நிரந்தரமானதாகவோ, ஒரு சீரானதாகவோ இருக்கவில்லை. படைத்தளபதிகள் தமது விருப்பம் போல காலத்திற்கும் பிரதேசத்திற்கும் ஏற்றவகைகளில் இவற்றை உருவாக்கினர்.

தற்போதையக் காலத்தில் இப்போக்கில் ஒரு பரிணாம வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. போர் நடவடிக்கைகளை இனப் படுகொலை என்ற கட்டத் திற்கு வளர்த்துச் சென்றது. கடத்தல்கள், படுகொலைகள் என்பன தினம்தோறும் அரங்கேறின. அதன் வளர்ச்சியில் கொத்துக் கொத்தாக தமிழர்கள் கொலை செய்யப்படும் நிலையும் ஏற்பட்டது.

நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி பதவி இதற்கான வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தது. இவ்வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதில் எந்த ஜனாதிபதியுமே பின் நின்றதில்லை. பாதுகாப்பு அமைச்சிற்கு நிதி ஒதுக்கீடுகள் தாராளமான வழங்கப்பட்டன. மாதாமாதம் அவசர காலச் சட்டமும், நீடித்துக் கொடுக்கப்பட்டது.

மறுபக்கத்தில் இவ் யாப்புக் காலத்தில் சிங்களக் குடியேற்றங்களைப் பாதுகாக்கும் முயற்சிகளும் துரிதமாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. அரசியல் ரீதியாகவும், ராணுவ ரீதியாகவும் குடியேற்றங்கள் பலப்படுத்தப்பட்டன.

அரசியல் ரீதியாக குடியேற்றங்களை மையமாக வைத்துப் பிரதேச சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இது பிரதேச சபைகள் மட்டத்தில் அரசியல் ரீதியாக வலிமை பெறுவதற்கு வாய்ப்புக்களைக் கொடுத்தது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் நான்கு பிரதேச சபைகளும், அம்பாறை மாவட்டத்தில் ஐந்து பிரதேச சபைகளும், வவுனியா மாவட்டத்தில் ஒரு பிரதேச சபையும் உருவாக்கப்பட்டன. தற்போது முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் வெலிஓயா பிரதேசசபை என்கின்ற சிங்கள பிரதேச சபை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

அதேவேளை தேர்தல்கள் மூலம் மாவட்டங்களை பலப்படுத்தும் முயற்சியும் முடுக்கிவிடப்பட்டது. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறையில், பாராளுமன்றத்திற்கும், மாகாண சபைகளுக்கும் மாவட்டங்கள் தேர்தல் அலகுகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. இதனால்தான் மாவட்ட மட்டத்தில் அரசியல் பலப்படுத்தல் முக்கியத்துவம் பெற்றது. குடியேற்ற முயற்சிகளுக்கு அப்பால் மாவட்டச் சனச்செறிவை செயற்கையாக மாற்றும் வகையில் சிங்கள மாவட்டங்கள் தமிழ் மாவட்டங்களுடன் இணைக்கப்பட்டன. மொனராகலை மாவட்டத்துடன் இணைந்திருந்த பதியத்தலாவை, மகாஓயா பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகள் அம்பாறை மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டன. இதே போன்று நிர்வாகச் செயற்பாடுகளுக்காக அநுராதபுரமாவட்டத்துடன் இணைந்திருந்த 'பதவியா' பிரதேச செயலாளர் பிரிவு திருகோணமலை மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. மலையகத்தில் கண்டி நிர்வாக மாவட்டத்துடன் இணைந்திருந்த 'ஹிங்குரான்கொத்த' தேர்தல் தொகுதி நுவரெலியா மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. திருக்கோணமலையிலும், நுவரெலியாவிலும் தேர்தல் தேவைகளிற்கு மட்டுமே இவை தமிழ் மாவட்டங்களுடன் இணைந்திருந்தன. நிர்வாகத் தேவைகளிற்கு சிங்கள மாவட்டங்களுடனேயே இணைந்திருந்தன.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறையில் அதிக சிங்கள ஆசனங்களைப் பெறுவதற்காவும் தமிழ் மாவட்டங்களில் சிங்கள ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் மாவட்டச் சனச் செறிவு இவ்வாறு செயற்கையாக மாற்றப்பட்டது.

நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரை இன விவகாரத்தில் என்றுமே இலங்கை நீதிமன்றங்கள் தமிழ் மக்களுக்குச் சார்பாக தீர்ப்புகளை வழங்கியதில்லை. வெறும் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்

படுபவர்கள் கூட வருடக் கணக்குகளில் சிறைகளில் அடைபட்டு இருப்பதை தமிழர்களின் விதியாகவுள்ளது. தமிழ் நீதிபதிகள் இது விடயத்தில் தமிழ் மக்களுக்குச் சார்பாக நடந்து கொண்டாலும், சிங்கள நீதிபதிகள் அவ்வாறு நடப்பதில்லை.

சந்தேகக் கைதுகளுக்கு அப்பால் தமிழ் மக்களின் அரசியல் விடயங்களிலும் நடுநிலைமையாகத் தீர்ப்புகள் வழங்கப்படுவதில்லை சிங்கள சமூகத்திற்குச் சார்பாகவே தீர்ப்புகள் வழங்கப்படுகின்றன. சோல்பரி காலத்திலிருந்து இதுவே தொடர்கதையாக உள்ளது. பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் பற்றிய வழக்கிலும், தனிச் சிங்களச் சட்டம் போன்ற வழக்குகளிலும் சோல்பரி கால நீதிமன்றங்கள் இவ்வாறே நடந்து கொண்டன. தமிழ் மக்களின் நலன்கள் தொடர்பாக எழுதப்பட்ட யாப்பு ஏற்பாடுகளும், சாதாரணச் சட்டங்களும் தெளிவற்றனவாக இருப்பதைப் பயன்படுத்தி பொருள்கோடல் வழங்குகின்ற அதிகாரங்கள் மூலமாகவே இவ்வாறான தீர்ப்புகளை வழங்குகின்றன.

அண்மைக் காலத்தில் சனாமி பொதுக் கட்டமைப்பு ஏற்பாடுகளை இடை நிறுத்தியமை, வடக்கு - கிழக்கு பிரிப்பு, சம்பூரில் பலவந்தமாக இடம் பெயரப்பட்ட மக்கள் சம்பந்தமான வழக்கு என்பவற்றில் நீதிமன்றம் இவ்வாறே நடந்து கொண்டது. சம்பூர் வழக்கில் மக்களின் வாழ்வுரிமையையே நீதிமன்றம் கவனிக்கத் தவறியிருந்தது. வழக்குத் தொடுத்தவருக்கே இதுபோன்ற வழக்குகளைக் கொண்டு வரவேண்டாம் என எச்சரிக்கையைக் கூட விடுத்திருந்தது. வட - கிழக்கு பிரிப்பு வழக்கில் சிங்கள மரபுரிமையின் படிதான் நடந்து கொண்டதாகப் பிரதம நீதிரியரசர் ஒப்புதல் வாக்கு மூலமே அளித்திருக்கின்றார்.

அதேவேளை தமிழர்கள் கூட்டாகக் கொலை செய்யப்பட்ட போதும், தமிழர் தலைவர்கள், தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர்கள் கொலை செய்யப்பட்ட போதும், நீதி விசாரணைகள் பெரியளவிற்கு நடத்தப்படாமல் அவை கிடப்பில் போடப்பட்டன. மூதூர் கொலை, மன்னார் கொலை, பத்திரிகையாளர் சிவராம் கொலை, பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜோசேப் பரராஜசிங்கம் கொலை போன்றவை இதற்கு சிறந்த உதாரணங்களாகும்.

ஏனைய அரசு நிறுவனங்களைப் போல நீதித்துறையும் பேரினவாத மயப்படுத்தப்பட்டிருப்பதையே இப்போக்குகள் காட்டி நிற்கின்றன.

தமிழ் மக்களுக்கு இந் நீதிமன்றங்கள் மீது கொஞ்சம் கூட நம்பிக்கை இல்லாமல் போனது.

போர்க்காலத்தில் வட - கிழக்கில் செயற்பட்ட படையினருடன் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைப் பொறுத்த வரை அங்குள்ள நீதிமன்றங்கள் கண்டும், காணாதவைகள் போலவே நடந்து கொண்டன. தமிழ் நீதிபதிகள் சற்று நேர்மையாக நடக்க முற்பட்ட போதும், அவர்களின் கைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

முடிவுரை

இலங்கையில் நவீன அரசியல் அமைப்பாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கோல்புரூக் அரசியல் சீர்திருத்த (1833) காலம் தொடக்கம் அரசியல் யாப்புச் செயற்பாடுகள் தமிழ் மக்களை ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து ஒதுக்கி வைத்தது என்பதும், கூட்டு அபிவிருத்திகளுக்கான தளங்களை நுணுக்கமான செயற்பாடுகள் மூலம் சிதைத்தது என்பதும் இன்று துலாம்பரமாகத் தெரியத் தொடங்கியுள்ளது.

அரசியல் யாப்பினை உருவாக்கியவர்களது மையச் சிந்தனை இலங்கைத் தீவினை சிங்கள மக்களுக்கு மட்டும் உரிய நாடாக மாற்றுவது தான். இதனால் தான் நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாக தமிழ் மக்களின் நலன்களை அரசியல் யாப்பில் சேர்க்க வேண்டிய நெருக்கடி வந்த போதெல்லாம், அவை நடைமுறையில் செயற்படாத வகையில் பல பொறிமுறைகளையும் தங்களுக்குள் வைத்திருந்தனர். இப் பொறிமுறை ஒரு போதும் ஒற்றைத் தன்மை வாய்ந்ததாக இருந்ததில்லை. 'ஒரு கண்டத்தில் தப்பினால் மறு கண்டத்தில் உயிரிழப்பர்' என்ற வகையில் படிமுறை வரிசையில் அந்தப் பொறிமுறைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

தமிழ் மக்களின் நலன்களை அரசியல் யாப்பில் தெளிவாக எழுதுவதில்லை. எழுதியவற்றையும் நடைமுறைப்படுத்துவதில்லை. நடைமுறைப்படுத்தும் நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்பட்டால், எழுதியவற்றையும் பாராளுமன்றத்தினூடாகவோ, நீதிமன்றத்தினூடாகவோ நீக்கி விடுதல் போன்றன இப்பொறிமுறைகளின் சிலவாக இருந்தன.

டொனமூர் யாப்பில் தேசாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்ட ஒதுக்கு அதிகாரங்கள் தொடக்கம் சோல்பரியின் 29வது பிரிவு, தமிழ் மொழி அரசு கரும மொழிச் சட்டம், வடக்கு கிழக்கு பிரிப்பு மற்றும் மாகாண சபைகள் வரை இதுபற்றித் தமிழ் மக்களுக்கு நிறையவே அனுபவங்கள் உண்டு.

அண்மைக்காலம் வரை சர்வதேச சமூகமும் தமிழ் மக்களும் திருப்பதிப்படக் கூடிய ஒரு அரசியல் தீர்வினை முன்வைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இலங்கை ஆட்சியாளர்களுக்கு இருந்தது. புலிகளின் இராணுவ வலிமையும், சர்வதேச சமூகத்தின் நிர்ப்பந்தங்களும் இதற்கு காரணங்களாக இருந்தன. தற்பொழுது புலிகள் இராணுவ ரீதியாக தோற்கடிக்கப்பட்டுள்ளதால் சர்வதேசத் தரப்பு நிர்ப்பந்தம் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளது. இந்தியத் தலையீடு காரணமாக அந்த ஒரு தரப்பின் குரலும் மிகவும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளது.

மறுபக்கத்தில் போர் அழிவுகளினாலும், அகதி வாழ்க்கையினாலும் தமிழ் மக்களின் ஆயுதப் போராட்டத் தோல்வியினாலும் தமிழ் மக்கள் மிகவும் நொந்த நிலையில் உள்ளனர். இதனால் இம்மக்கள் மீது எதனையும் திணித்து விடலாம் அல்லது எதனையும் கொடுக்காது இழுத்தடிக்கலாம் என்ற நிலையிலேயே அரசு உள்ளது.

சர்வதேச நிர்ப்பந்தம் காரணமாக எதையாவது முன்வைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படின் (தமிழ் மக்களினால் நிராகரிக்கப்பட்ட) 13வது திருத்தத்தைத் தவிர எதனையும் முன்வைக்கப்போவதில்லை. இந்தியாவும் 13வது திருத்தத்தினை மட்டும் வழங்கினால் போதும் என்ற நிலையிலேயே உள்ளது. 13வது திருத்தத்தில் உள்ள பல அதிகாரங்கள் ஏற்கெனவே மீளப் பெறப்பட்டு விட்டன. காணி, பொலிஸ் அதிகாரங்களை வழங்குவதில், ஆளும் கட்சிக்குள்ளேயே பலத்த எதிர்ப்புகள் உள்ளன. இராணுவமும் இதனை விரும்பப் போவதில்லை. இராணுவம் இன்று ஓர் அரசியல் சக்தியாகவும் எழுச்சிப் பெற்றுள்ளதனால் அதனை மீறிச் செயற்படும் நிலையிலும் அரசு இல்லை.

இந்நிலையில் தீர்வுகள் ஏதாவது வழங்குவதாக இருந்தால் கூட காணி, பொலிஸ் அதிகாரங்கள் இல்லாத, பறிக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் மீள அளிக்கப்படாத 13வது திருத்தமே கிடைக்கும் நிலையில் உள்ளது. இத்தனைக்கும் 13வது திருத்தம் என்பது ஏற்கெனவே அரசியல் யாப்பில் உள்ள விடயம். அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குக் கூட அரசிற்கு விருப்பம் கிடையாது. இந்த 13வது திருத்தம் தமிழ் மக்களின் அபிலாஷைகளை சிறிய அளவிற் கூட ஒருபோதும் தீர்க்கப் போவ தில்லை. இதன் பலவீனங்கள் பற்றி இந்நூலில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இலங்கை என்ற ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்புக்குள் தமிழ் மக்களுக்குத் தீர்வு வழங்குவதாயின் நான்கு முக்கியமான விடயங்கள் அதில் கட்டாயம் அடங்குதல் வேண்டும் என தமிழ் மக்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர்.

அவற்றில் முதலாவது விடயம் அதிகார அலகாகும். இந்த அலகு வடக்கு கிழக்கு இணைந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பது தமிழ் மக்களின் நீண்ட நாள் கோரிக்கையாக உள்ளது. தமிழ் மக்கள் தமது கூட்டிருப்பையும் கூட்டுரிமையையும் பேணுவதற்கு இந்த இணைப்பு மிக மிக அவசியமானதாகும். வட கிழக்கில் முஸ்லிம் மக்களுக்குத் தனியான அதிகார அலகு கொடுப்பதையிட்டு தமிழ் மக்களுக்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபணையும் கிடையாது. முஸ்லிம் மக்கள் ஒரு சமூகமாக தமது அடையாளங்களைப் பேணுவதற்கும், கூட்டிருப்பினை பாதுகாப்பதற்கும், கூட்டுரிமையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் தனியான அதிகார அலகு அவர்களுக்கும் அவசியமானதாகும்.

இரண்டாவது விடயம் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்கக் கூடிய அதிகாரங்களாகும். மத்தியரசில் சம வாய்ப்புகளோடு கூட்டு அதிகாரத்தினை மேற்கொள்ளக் கூடிய கட்டமைப்பு உருவாகப் போவதில்லை. இதனால் மத்தியரசு என்பது சிங்கள அரசாகவே இருக்கப்போகின்றது. கூட்டு அதிகாரம் இல்லாத நிலையில் தமிழ் மக்களின் அபிலாஷைகளைத் தீர்ப்பதற்கு அதிகளவு பகிர்வு அதிகாரங்கள் தேவையாகவுள்ளன. இந்த அதிகாரங்கள் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பேணுவதாக இருத்தல் வேண்டும்.

இதைவிட தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைத்த நீண்ட கால வரலாற்று அனுபவம் காரணமாக அதிகாரங்கள் தொடர்பான பிரதான அழுத்தி தமிழ் மக்களின் கைகளில் இருத்தல் வேண்டும் என்றே அவர்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். சுய நிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்கக் கூடிய அதிகாரங்கள் இருக்கின்ற போதே பிரதான அழுத்தி அவர்களின் கைகளில் கிடைக்கக் கூடியதாகவிருக்கும்.

மூன்றாவது விடயம் அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பாகும். எழுத்திலுள்ள அதிகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்தாமல் விடுவதும், அதனை மீள் பறித்து விடுவதும் இலங்கை அரசின் கடந்த கால மரபாகும். எனவே இவை நிகழாமல் தடுப்பதற்கு நுட்பமான பொறிமுறைகள் உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். குறிப்பாகத் தமிழ்

மக்களின் சம்மதம் இல்லாமல் பகிர்வு அதிகாரங்களை மீள்ப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாத நிலை இருத்தல் வேண்டும்.

மொத்தத்தில் தமிழ் மக்களின் அபிலாஷைகளைத் தீர்ப்பதற்கான அரசியல் தீர்வுகள் எதுவும் வருவதற்கான வாய்ப்புகள் தற்பொழுது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்நிலையில் தமிழ் மக்கள் மீண்டும் வலிமையைப் பெறுவதற்கான மார்க்கங்களைப் பற்றி சிந்திப்பதே நல்லது.

இதுவரைகாலப் போராட்டங்களினால் தமிழ்த்தேசிய அரசியல் சர்வதேச சமூகத்தின் தீவிர கவனிப்புக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றது. தமிழ் மக்களுக்குப் பிரச்சினை உண்டு. அதனைத் தீர்ப்பதில் இலங்கை ஆட்சியாளர்கள் வரலாற்று ரீதியாகவே தவறிழைத்து வந்துள்ளனர் என்ற கருத்து சர்வதேச சமூகத்திடம் இன்று வலிமையாக உள்ளது.

இதனை மேலும் வலிமைப்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டும். புலம்பெயர் தமிழர்களுக்கு இது விடயத்தில் பாரிய பொறுப்பு உண்டு.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் யாப்புகளும்

சி.அ. யோதிலிங்கம்

பிரித்தானியர் இலங்கையர் கைகளில் வழங்கிய அதிகாரங்கள் அனைத்து மக்களிடமும் வழங்கப்படவில்லை. மாறாக, சிங்கள சமூகத்தின் அதிகார வர்க்கத்திடமே வழங்கப்பட்டது. இதனால் அதிகாரக் கைமாற்றத்தின் அளவு அதிகரிக்க அதிகரிக்க தமிழ் மக்கள் ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து அகற்றப்படும் நிலையும் அதிகரித்தது. இந்த அதிகாரத்திலிருந்து அகற்றும் செயல்முறை 1921 ஆம் ஆண்டு மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் தொடங்கி 1972 ஆம் ஆண்டின் முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பில் உச்ச நிலை பெற்றது. 1978ம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு தமிழ் மக்களுக்கான அரசியல் தீர்வினைப் பொறுத்த வரை ஒரு மூடிய யாப்பாகவே உள்ளது. யாப்பில் பன்மைத்தன்மையை உருவாக்க வேண்டுமாயின் இலங்கை ஓர் ஒற்றையாட்சி அரசு, வாளேந்திய சிங்கக் கொடி, பௌத்த மதம் முதன்மை மதம் என்பவற்றில் திருத்தங்கள் தேவை. ஆனால், இதற்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையும், மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியம். இவை நடைமுறையில் சாத்தியமற்றவையாகும். எனவே, அரசியல் யாப்பு மூடப்பட்ட நிலையில் யாப்பிற்கு வெளியே, பேச்சுவார்த்தை மூலமான அரசியல் தீர்வு முயற்சிகளில் இறங்க வேண்டியுள்ளது. இந் நூல் இவ்விடயங்களை ஆழமாக ஆராய்கின்றது.

சி.அ. யோதிலிங்கம் (1956): யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்தையும், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் முதுமாணிப் பட்டத்தினையும், இலங்கைச் சட்டக்கல்வூரியில் சட்டத்தரணி பட்டத்தினையும் பெற்ற இவர் கூடவே பண்டாராநாயக்கா சர்வதேச கற்கை நிலையத்தில் சர்வதேச விவகாரங்களில் பட்டப்பின்னிலை டிப்ளோமாவையும் தேசியக் கல்வி நிறுவனத்தில் பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமாவையும் பெற்றிருக்கின்றார். 'இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்', 'இலங்கையின் இனக்குழும அரசியல்', 'இலங்கையின் அரசியல் கட்சிமுறைமை', 'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் தீர்வு யோசனைகளும்', 'சமாதான முன்னெடுப்பின் அரசியல் சவால்கள்', 'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையின் வரலாறு', 'அரசறிவியல்: ஓர் அறிமுகம்' போன்றவை இவர் எழுதிய ஏனைய நூல்கள் ஆகும்.

நூற்ற புத்தக இலம்

வெளியீடு: அரசறிவியல்

ISBN 978-955-659-402-7

9 789556 159402 7

விலை ரூபா 150.00